Український ФУТБОЛ

Спецвипуск

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

П'ятниця, 23 травня 2008 року • № 56 (2008) • Ціна вільна

ПІДСУМКИ ЧЕМПІОНАТУ УКРАЇНИ СЕЗОНУ-2007/2008

АНГЛІЙСЬКИЙ ФІНАЛ У СТОЛИЦІ РОСІЇ

МАНЧЕСТЕР ЮНАЙТЕД 1		1 ЧЕЛСІ
Ван дер Сар Браун (Андерсон, 120) Видич Фердинанд Евра Харгривз Каррик Скоулз (Гіггз, 87) Роналду Тевес Руні (Нані, 101)	1:0 Роналду (26) 1:1 Лампард (45) По пенальті — 6:5 21 травня. 21.45. Москва. «Лужники». 65000 глядачів. 14 градусів. Вологість повітря — 96%.	Чех Ешлі Коул Террі Карвалью Макелеле (Беллетті, 120) Ессьєн Лампард Джо Коул (Анелька, 99) Малуда (Калу, 92) Баллак Дрогба
Кущак Сильвестр О'Ши Флетчер	Суддя: Любош Міхел (Словаччина)	Кудічіні Обі Мікел Алекс Шевченко
	Скоулз (22) Фердинанд (43) Видич (111) Тевес (116)	Макелеле (21) Карвалью (45) Баллак (116) Ессьєн (118)
		Дрогба (116).
Алекс ФЕРГЮСОН		Авраам ГРАНТ

Англійський фінал Ліги чемпіонів у Москві був четвертою зустріччю «Манчестер Юнайтед» і «Челсі» в нинішньому сезоні. Почалося все п'ятого серпня з поєдинку за Суперкубок Англії. В основний час команди обмінялися голами Гіггза та Флорана Малуда, а в серії пенальті точнішими були манкуніанці — 3:0.

Перший матч Гранта на посту тренера «Челсі» був провальним з рахунком 0:2 на «Олд Траффорд». Карлос Тевес на 45-й хвилині забив свій перший гол за «МЮ» і вивів господарів вперед, а остаточний результат на табло 23-го вересня встановив з пенальті Луї Саа. Останні півгодини гості провели вдесятьох, оскільки на 58-й хвилині з поля був видалений Джон Обі Мікел.

26-го квітня «Челсі» взяв реванш. Головним героєм поєдинку став автор дубля Міхаель Баллак, який відзначився на 45-й та 86-й хвилинах. «Червоні дияволи» відповіли на це лише голом Уейна Руні. І от тепер все закінчилося так, як розпочиналося, а саме серією післяматчевих пенальті, в якій знову пощастило команді Алекса Фергюсона.

«Манчестер Юнайтед», напевно, провів свій найкращий сезон з пір 1999 року, коли клубу вдалося взяти три трофеї. А може взагалі і найкращий за часів правління Фергюсона. МЮ здобув заслужену перемогу в прем'єр-лізі, хоча під завісу своїх шанувальників все ж таки примусив похвилюватися. Успіх «червоних дияволів» нерозривно пов'язано з ім'ям приголомшливого таланту Кріштіану Роналду, який, у фіналі забив 42 свій гол у цьому сезону, отож із впевненістю на 99,9% можна сказати, що саме він стане володарем «Золотої бутси» цьогоріч.

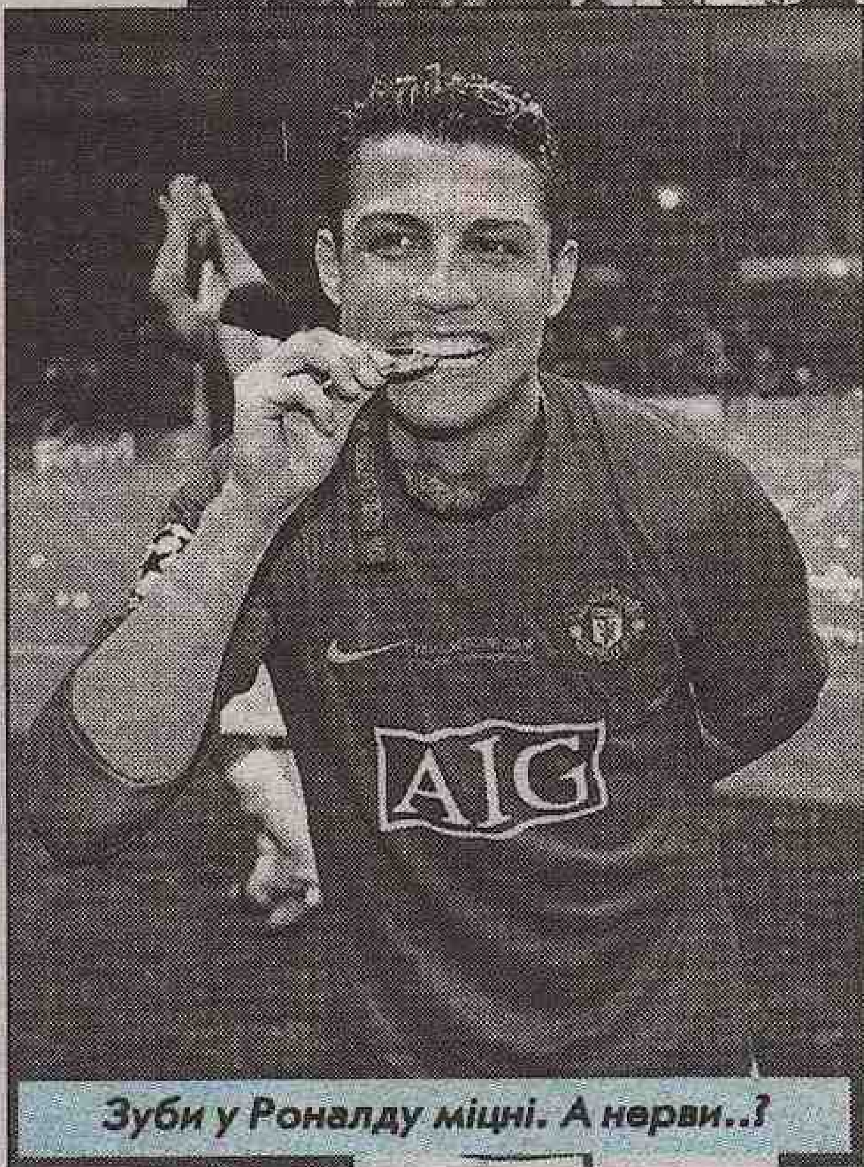

Зуби у Роналду міцні. А нерви..?

Але ближче до фінального двобою. Неначе знущаючись, погода того дня, коли зійшлися на герць в Москві дві англійські команди — «Челсі» та «Манчестер Юнайтед», показала максимум британськості. Дощ лив як із відра протягом усього матчу, та помічали це глядачі тільки на великих планах телезображення. Бо сам газон протягом цілої гри залишався бездоганним — попри те, що господарі стадіону зразково відреагували на критику, замінивши синтетичну траву натуральною. Розгортали її з велетенських рулонів, заготованих у спеціалізованому розсаднику, але в результаті вийшло чудової якості поле.

Масштабним було й шоу, запропоноване організаторами матчу перед його початком — балетний танець на футбольну тему показала відома російська трупа, на завершення ще й випустили чергові кілька тисяч повітряних кульок. Та ці видовища не надто відволікали людей — тут чекали на футбол.

Розпочали й справді без підготовки, й протягом перших кількох хвилин «Челсі» навіть мав невеличку перевагу в середині поля. До ударів по воротах, щоправда, не доходило. Самі атаки були старанними, за участю багатьох гравців, але розігрувалися дрібненько, даючи манкуніанцям достатньо часу на організацію оборони. Елегантні паси виконував на підходах до штрафного Дрогба, хоч йому, мабуть, варто було поборотися трохи далі, біля воріт.

І вже до п'ятнадцятої хвилини «Манчестер Юнайтед» узявся до активнішої протидії. Тут, звісно, найкраще показав себе Кріштіано Роналдо — саме за його участю розгортались усі активні загрози воротам лондонців. Попри дуже активну протидію досвідченого Ессьєна, манкуніанець беззаперечно заволодів лівим флангом, постачаючи партнерів бездоганними пасами. Атаки на ворота «Челсі» здійснювалися не надто великою кількістю гравців, але інтенсивний і продуманий рух створював враження їхньої кількісної переваги. І вже до середини тайму вона була просто беззаперечною.

Завершилось усе це абсолютно неприпустимою навіть для гравця першої української ліги помилкою Ессьєна, коли після подання кутового він абсолютно втратив з-під контролю Роналдо, й той з десятка метрів безперешкодно «розстріляв» ворота.

Лондонці після голу буквально розсипалися. Під кінець тайму контроль над м'ячем узагалі мав співвідношення 35 до 65 відсотків. І своїми протидіями істотних загроз для манкуніанців «Челсі» не створювало. Запам'яталась, однак, атака, коли Баллак бив з трьох метрів і не влучив — і одразу ж пройшла у відповідь просто-таки суператака, коли Руні п'ятдесятиметровим пасом вивів флангом Роналдо, і голкіпер лондонців Чех чудом відбив два удари поспіль Тевеса й Карріка.

Ну а завершився тайм голом, який повернув все на круги своя. Два рикошети, і м'яч незбагненним чином опиняється в ногах у набігаючого Лампарда, який випереджає Ван дер Сара (треба ж і він у цьому епізоді підсковзнувся) і зрівнює рахунок!

Другий тайм очікуваної супергри також не показав. Щоправда домінувала на полі «Челсі», але справді гострих моментів було небагато. Звісно, не можна не згадати два прекрасні удари — на 72-й хвилині Дрогба чудовим дальнім ударом влучив у стійку, а наприкінці гри в поперечку влучив і Лемпард.

Але запам'ятався матч іще одним. Потягом до не занадто чесної гри відзначався й раніше Тевес — не можна не згадати епізод, коли після падіння він свідомо завдав травму Макелеле. Наприкінці ж другого тайму саме він затіяв конфлікт, внаслідок якого одержав разом із Баллаком жовту картку, зате червону здобув (через власну нерозумність) Дрогба.

Додатковий час пройшов у досить упертій, але не надто продуктивній грі — позначилась уже втома. Усе вирішували вже пенальті.

Те, що їх виграли «червоні дияволи» необхідно подякувати Ван дер Сару. На допомогу голландському воротареві прийшов неабиякий досвід таких екстрених випадків. У фіналі ЛЧ сезону 1995/96 його «Аякс» програв по пенальті «Ювентусу» — 2:4. Потім на ЧС-1998 Ван дер Сар програв дуель Таффарелу і його вже національна збірна зупинилася у кроці до фіналу. На ЄВРО-2000 від голландського воротаря знову відвернулася фортуна у серії пенальті і знову у півфіналі. Тоді помаранчеві пропустили у фінал італійців. Але з початком нового століття фортуна посміхнулася Ван дер Сару. На ЧЄ-2004 голландці перемогли шведів у чвертьфіналі саме за пенальті. І тепер Ван дер Сар стає володарем ЛЧ. Вдруге у своїй кар'єрі. Вперше він завоював титул з «Аяксом» у 1995 році.

Стало помітно, що одинадцятиметрові удари поступово стають ахіллесовою п'ятою лідера «МЮ». У першому півфінальному матчі проти «Барселони» на «Ноу Камп» Криштіану садонув м'яча у каркас воріт. І от у фіналі Роналду знову схибив. Криштіану психологічно програв дуель Петеру Чеху, бо спочатку поклав чеського кіпера на газон, а потім хотів розвести м'яча і воротаря по різних кутах. Чех не поворухнувся після розбігу Роналду, а витримана пауза зіграла з Криштіану злий жарт, і воротар виграв у нього дуель. Благо, що у «Челсі» в кульмінаційний момент знайшовся футболіст, який запустив м'яча у стійку воріт. І це був ніхто інший, як його ясновельможність Террі! А потім у серії пенальті до першої похибки «справу капітана «Челсі» продовжив Ніколя Анелька...

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ,
Юрій ПЕТІК.

Передплати газету для власної дитини — й виграй ноутбук!!!

Газети «Український футбол» та «Молодь України» спільно з НСЖУ, АСЖ, ААФУ, Юн-прес-інформ ПДЮТ започатковують премію підтримки талановитих дітей.

Преміяноситиме ім'я багаторічного редактора газет «Молодь України» та «Український футбол» ВОЛОДИМИРА БОДЕНЧУКА.

Для того, щоб поборотися за перемогу, потрібно надіслати копію передплатної квитанції не менш, ніж на три місяці на «УФ» чи «МУ» або на комплект цих газет, не менш, ніж на два місяці. Після цього кожна дитина, батьки якої передплатили газету, може надсилати до улюбленого часопису власну творчість, яка й оцінюватиметься представницьким журі, до складу якого ввійдуть провідні журналісти, редактори, спортсмени, видавці, викладачі внз. Окрім цінних призів, діти матимуть ще й пільги при вступі до внз. Детальне Положення конкурсу на здобуття премії ім. Володимира Боденчука (кількість номінацій тощо) читайте в найближчих номерах «УФ» чи «МУ». Підсумки підбиватимуться упродовж листопада кожного року, цінні подарунки вручатимуться у грудні — в день народження газети «Молодь України».

Мирон МАРКЕВИЧ:
НЕ РОБІТЬ З РИКУНА МОНСТРА

«Таке життя, Сашко!..»

Харківський „Металіст” вдруге в своїй історії завойовує бронзові медалі українського чемпіонату. Це досягнення стало можливим завдяки людині, ім'я якій Мирон Богданович Маркевич. Безумовно, у такому прориві неабияку роль зіграла й сама команда, але все це стало можливим завдяки тренерському таланту Маркевича. Він об'єднав навколо спільної мети усіх футболістів і став головним творцем прориву Марко Дівича. Він знайшов сербу (поки що) оптимальну позицію на полі, завдяки чому той став найкращим бомбардиром нинішньої першості.

Для 57-річного Маркевича робота на тренерському містку „Металіста” стала проривом у кар'єрі, адже востаннє Мирон Богданович добивався успіху у далекому 1998 році, коли привів до бронзових медалей рідні „Карпати”. Після того були поневіряння до запорізького „Металурга” та російського „Анжи” і от, нарешті, талановитий спеціаліст знайшов своє місце під сонцем.

Нинішній успіх він чесно виборов. Довго йшов до цього. Йому часто не давали можливості спокійно працювати, нав'язуючи свою точку зору, втручаючись в його справи. Одного разу навіть дійшло до того, що Маркевича викрали і п'ять годин знущалися з нього. Все це вже позаду і доля зараз нібито повертає заборговане Мирону Богдановичу. Отож Маркевич нині виглядає щасливим, як ніколи.

„Металіст" повернув мене до життя. Після невдачі з "Анжи", звільнення з "Карпат", смерті батька... Тут я почав все з нуля. З того складу, який приймав пару років тому, залишилися два гравці. І у Харкові тепер футбольний бум. Менше п'ятнадцяти тисяч глядачів на стадіоні не буває. А коли в минулому сезоні виграли перші в історії клубу бронзові медалі, на міській площі майже сто тисяч зібралося! І три години народ чекав приїзду команди. Зараз я — дуже щаслива людина”.

— Мироне Богдановичу, поздоровляємо вас із здобуттям чергових бронзових медалей. Пригадайте сезон, який щойно закінчився. Що в ньому вдалося, а які моменти ви хотіли б викреслити з пам'яті?

— Дякую за привітання. Сезон як сезон, ніяких особливих спалахів у ньому не було. Були негативні моменти, такі, як матч із „Зорею” (2:3) на старті чемпіонату і поєдинок у Донецьку, де ми програли „Шахтарю” — 1:4. А серед приємних спогадів, перемога над „Динамо” у Києві, домашні матчі з „Дніпром” та „Таврією”. А найкращий період ми провели насамкінець чемпіонату, коли видали серію із шести сухих перемог.

— Зібратися на вершину легше, аніж втриматися на ній. Погоджуєтеся з цією тезою?

— Справді, було непросто. Упродовж сезону був період, коли "Дніпро" в турнірній таблиці випереджав нас на сім очок. Дніпропетровці добре укомплектувалися, ми ж придбали лише Джексона, а загалом грав той самий склад, що й восени. Вибороти бронзові медалі було складно. Але після того, як ми програли "Арсеналу" з рахунком 4:2, команда зібралася, в нас була серйозна розмова. Приємно, що хлопці зрозуміли: потрібно не зациклюватися на окремих невдачах, а рухатися далі.

— Такі поєдинки, як з „Евертоном”, запам'ятовуються на все життя. Ви вважаєте, не вдалося побороти англійський бар'єр через ім'я суперника чи просто „Металісту” не вистачило концентрації у другому матчі?

— Ви ж пам'ятаєте, що у нас виникли і кадрові проблемі у грі-відповіді в Харкові. У Ліверпулі червоні картки отримали Ганцарчик та Бабич. Це теж вплинуло на підсумок протистояння не на нашу користь. І, мабуть, нам не вистачило досвіду таких поєдинків.

— А кого б ви виокремили у складі „ірисок”?

— Мені дуже сподобалися форвард Енді Джонсон та оборонець Джолеан Лескотт.

— Цікаво, а хто б із гравців „Металіста” міг би підсилити гру, наприклад, „Евертона”?

— Думаю на сьогоднішній день таких футболістів двоє. Це – Папа Гуйє та Марко Девич. Я впевнений, що вони б не загубилися у зірковому складі.

— А якби припустити, що „Металіст” виступав у англійській прем'єр-лізі, то за які місця боролися б харків'яни?

— До речі, я уважно спостерігаю за прем'єр-лігою і можу сказати, що з 7-8 клубами можна спокійно грати і обігрувати їх. Я думаю, „Металіст” посідав би місце всередині таблиці.

— Окрім англійського футболу, за якими чемпіонатами ще стежите?

— За всіма потроху. Іспанська примера подобається, у німецькій бундеслізі є якийсь шарм, щось особливе, що захоплює.

— А як щодо російської прем'єр-ліги?

— Нічого особливого, чемпіонат як чемпіонат. Середній рівень трохи вище за український. Я вважаю, що наші клуби там виступали достойно. Той же „Шахтар” боровся за чемпіонство, „Динамо”. Та навіть сімферопольська „Таврія” багатьом нічим би там не поступалася. У Сімферополі дуже важко грати, і вивезти звідти три очки вважається за щастя.

— Ви взимку підписали з „Металістом” п'ятирічний контракт. Збираєтеся за цей термін створити колектив, який зупинить києво-донецьку гегемонію в Україні?

— Нам ще рано мріяти про таке. Цей чемпіонат яскраво продемонстрував ще раз, що ми нездатні протистояти грандам упродовж цілого сезону. Потрібно доукомплектовуватися.

— А які ланки потребують підсилення?

— Кожна ланка.

— А якби, скажімо, вам надійшла пропозиція з „Динамо” чи „Шахтаря” очолити їхній клуб, ви погодилися б?

— У мене є контракт з „Металістом”. Мене в Харкові влаштовує все, президент не втручається у мої справи, надаючи мені повну свободу, і про інше місце роботи я зараз не думаю. Не люблю, коли сторонні від футболу люди втручаються у справи команди. Скажімо, у рідному мені Львові, на жаль, все було абсолютно інакше. Дуже часто траплялися якісь чвари і з'ясування стосунків. Як не дивно, але мене двічі звільняли в ті моменти, коли колектив перебував на третьому місці в таблиці і реально міг претендувати на щось більше. Проте для мене "Карпати" завжди залишаться "Карпатами", тобто особливою командою .

«...Ех, Богдановичу, тільки ви мене розумієте!»

— Напевно, скаути багатьох європейських клубів нині полюють за Девичем та Папа Гуйє. Буде важко втримати лідерів „Металіста” на наступний сезон?

— Я думаю ми збережемо цих футболістів у команді. Вони справді роблять погоду у Харкові. Це вже, якщо той же Девич підійде до мене і скаже, я хочу піти, то доведеться попрощатися з футболістом. У команді повинні грати люди, які хочуть там виступати.

— За рахунок чого Девичу вдалося досягти такого прогресу?

— По-перше, він зібрався. Пам'ятаю, у минулому сезоні він один матч зіграє на „ура”, а інший — вже як-небудь. Я з ним постійно вів бесіди на цю тему і згодом він зрозумів що до чого. А по-друге, він знайшов золоту середину в своїй грі, і ми його перекваліфікували у форварда.

— І декілька слів про Папа Гуйє. Його колись з нікуди витягнув Кварцяний, а зараз сенегалець, за думкою багатьох, один із найсильніших оборонців у чемпіонаті України...

— Більше того, я думаю він і у Європі зараз один з таких... Я дуже вдячний Віталію Кварцяному, що він мені тоді порекомендував Папу Гуйє і Девича. Подивіться, як вони виросли за два роки.

— Як ви ставитеся до ліміту на легіонерів. Якщо припустити такий факт, наприклад, темношкірий футболіст сильніший за вітчизняного. Ви погодилися б на 11 таких футболістів?

— А чому б і ні? От, наприклад, лондонський „Арсенал”. Там в „основі” жоден англійський гравець не грає, а стадіон заповнюється вщерть. Видовище. Вболівальники хочуть бачити красивий футбол, а хто у команді грає, їм не так і важливо. Звісно, ідеально було б, щоб усі футболісти були вітчизняного розливу і я скажу — заради Бога. У нас сьогодні створені комфортні умови для підготовки молоді. Нехай тренуються і пробиваються у склад. А що стосується ліміту, то не потрібно перегинати палицю. От як зараз є, так нехай і залишається.

— Ви неодноразово повторювалили, що з таким футболістами, як Рикун знайти спільну мову легше, аніж з якимись тихонями. Відкрийте нам таємницю вашого підходу до Олександра?

— З ним не завжди буває все гладко. Потрібно завжди тримати руку на пульсі. Але не робіть з нього монстра, як пишуть у пресі. Він абсолютно нормальний хлопець.

— І може дозволити собі пляшечку пива...

— Після гри — нічого страшного. Я постійно тлумачу, що хотів би, щоб у Харкові побудували клубну кав'ярню, де футболісти зі своїми сім'ями, поряд з тренерами та керівниками клубу, могли б збиратися після матчів і спілкуватися, обговорювати різні теми. Це – нормальне явище.

— А як ви вважаєте, спортсмену дуже заважає пляшка пива, скажімо, не після гри, а взагалі — одна на день. Такий футболіст може бути справжньою зіркою №1?

— Ні, якщо так, то нереально.

— Ви майже ніколи не зачіпаєте болючу тему суддівства. Чому?

— Так марно. Навіщо? Завжди після гри хтось залишається незадоволеним. Треба ж шукати когось винного, от і віднаходять це у помилках суддів. Зараз арбітри намагаються об'єктивно судити поєдинки, але це природно, коли інколи вони помиляються. У Європі подивіться скільки помиляються. Останній приклад — півфінал ЛЧ між „Челсі” та „Ліверпулем” з призначенням пенальті. У нас же в Україні є тренери, які постійно незадоволені арбітражем. Мене це дивує.

— Ви як тренер-рекордсмен, можете нам відкрити одну страшенну таємницю. Вам доводилося стикатися з таким явищем, як здача матчу?

— А кому це цікаво? Навіщо збурювати громадськість. Насправді набагато менше таких матчів, чим вам здається. От, візьміть, останній тур цього чемпіонату. „Ворсклі” нічого не потрібно було, і вона ж не програла Охтирці, чи той же „Арсенал” не програв ФК „Харків”. А ви уявляєте, якби випадково так трапилося, що „Нафтовик” забив би у Полтаві на останніх хвилинах. Скільки тоді було б розмов, що „Ворскла” здала матч? Інша річ, коли таке явно видно, тоді треба розбирати такі ситуації. Хоча у нашому футболі буває, що команди так грають, ніби домовилися. Заснути можна...

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Із досьє „УФ”
Маркевич Мирон Богданович

Народився 1 лютого 1951 року у Вінниках (Львівська область). Заслужений тренер України. Рекордсмен за кількістю проведених матчів у вищій лізі чемпіонатів України в якості головного тренера. Вихованець львівського футболу. Перший тренер — Богдан Маркевич. Півоборонець. Виступав за команди: "Карпати" (Львів, дублери) — 1970-72 рр., СКА (Львів) — 1973 р., "Спартак" (Орджонікідзе) — 1974 р., "Торпедо" (Луцьк) — 1976-77 рр. Закінчив Львівський інститут фізкультури і Вищу школу тренерів в Москві в 1983 році. Тренував команди: "Торпедо" Луцьк (1984), “Карпати” Львів (1992/93-1994/95, 1996/97—1998/99, 2001/02—2003/04), “Волинь” Луцьк (1991—1992), “Поділля” Хмельницький (1995/96), “Кривбас” Кривий Ріг (1990, 1995/96), “Металург” Запоріжжя (1998/99—2001/02), “Анжи” Махачкала, Росія (2002). „Металіст” очолив у 2006 році.

З клубом "Карпати" завоював бронзові медалі чемпіонату України сезону 1997/98. Фіналіст Кубка України 1993 і 1999 років. З „Металістом” двічі ставав бронзовим призером чемпіонату України (сезон 2006/07, 2007/08). Одружений. Батько двох синів. Володіє англійською і польською мовами. Хобі: рибалка, музика, читання книг, подорожі і відвідання музеїв.

«МЕТАЛІСТ» — 3 МІСЦЕ

МАРКЕВИЧ+ДЕВИЧ=«БРОНЗА»

Історія спортивних змагань підказує, що для будь-якої команди, будь-якого спортсмена наступний після вдалого сезону найчастіше складається гірше. Тому є безліч причин. Одна з них — природне розслаблення після неймовірної концентрації сил. Але цю аксіому Мирон Маркевич і його "Металіст" зразка 2007/08 року обійшов стороною, бронзовими літерами вдруге поспіль вписавши своє ім'я в історію клубу.

Формула успіху харків'ян — проста. Маркевич плюс Девич — вони головні творці повторення минулорічного результату. Перший перевів другого з півоборони до нападу, і той віддячив своєму керманичу сповна. Такого прориву від серба мало хто очікував. Звісно, для футболістів прогресувати — природне явище, але щоб так!

24-річний футболіст у попередньому сезоні забив чотири м'ячі, а коли виступав за "Волинь" Віталія Кварцяного, то за півтора року лише двічі відзначався результативними ударами. А зараз Марко — найкращий снайпер у чемпіонаті України. Втримати лідера "Металіста" влітку буде вкрай складно, на занадто багато дзвінків відповідає його агент, і з кожним разом все солодші пропозиції надходять на адресу Девича.

Я веду до того, що, втративши ключового гравця, харків'яни можуть наступного сезону регресувати. Знайти заміну Девичу на теренах України майже нереально, а купити за кордоном — неможливо. Мало хто з талановитих іноземних футболістів захоче поїхати до "Металіста". Але то — справи завтрашні. Повернемося в сьогодення.

На початку чемпіонату дружина Маркевича „розгойдувалася". Ледь спромоглися перемогти "Нафтовик" та "Закарпаття", з "Арсеналом" та "Ворсклою" зіграли внічию, програли не лише головним конкурентам, "Дніпру" (0:3) та "Шахтарю" (1:3), а й навіть "Зорі" (2:3).

Але Маркевич був би не Маркевичем, якби не провів детальне розслідування причин невдач команди. Наставник "Металіста" віднайшов кістяк команди, з якого поступово випали Данилов, Нвоха та Антонов. І результат не забарився. У подальших дев'яти матчах "Металіст" вісім разів переміг, і одного разу зіграв із донецьким "Металургом" внічию. У цей період команду Маркевича зупинити було неможливо. Лише одному клубу таке вдалося — "Евертону", зате яких зусиль "ірискам" воно коштувало...

Настала зимова перерва, на яку "Металіст" хоча й пішов четвертим, проте від лідера команда відставала лише на чотири очки. Вперше харків'яни могли замахнутися на чемпіонство, але такі мрії розвіялися з початком весни. Підопічні Маркевича випали з боротьби за „золото" після невдалих матчів з "Таврією" (0:0), "Шахтарем" (1:4) та "Арсеналом" (2:4). Подальша серія із шести перемог на нуль дозволила харків'янам достроково завоювати бронзові медалі. Респект інтернаціональній обороні харків'ян — Бордіян (Молдова), Папа Гуйє (Сенегал), Обрадович (Сербія) та Ганцарчик (Польща). Браво, хлопці, браво, "Металіст"!

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

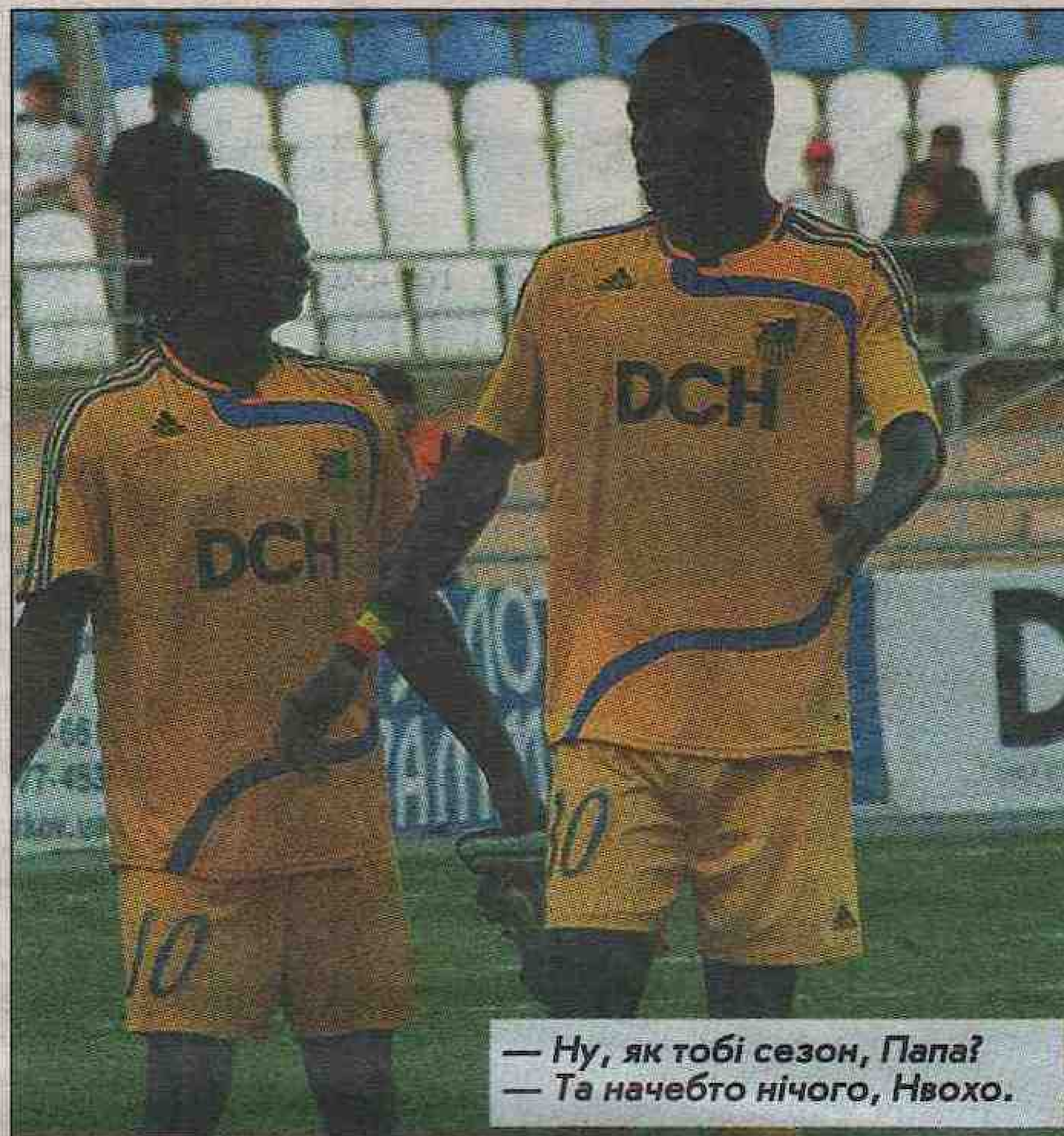

— Ну, як тобі сезон, Папа?
— Та начебто нічого, Нвохо.

«ДНІПРО» — 4 МІСЦЕ

ГАРНИЙ ПОЧАТОК — НЕ ЗАВЖДИ ПОЛОВИНА СПРАВИ

Торік дніпропетровський "Дніпро" став винуватцем однієї з головних сенсацій. Очоливши таблицю чемпіонату практично з перших турів, команда і до зимової перерви своєю грою дивувала фахівців футболу. Тоді підопічні Протасова отримала надзвичайно широку пресу. У міжсезоння "Дніпро" вельми рівно і, як ніхто інший, солідно укомплектувався. Чого ще бажати?

Але розпочалося друге коло і "Дніпро" — очам не віриш! — став демонструвати „стоячий страйк" на полі. Втім, така різнокласиця і раніше траплялася з командою Протасова, але ніколи вона не проявлялася так виразно, як нинішнього року. Яскраві вольові імпульси змінювалися безвіллям, зібраність — розхлябаністю. Вимучені перемоги із слизьким рахунком ("Зоря", "Ворскла", "Чорноморець") чергувалися із млявими іграми проти явних аутсайдерів (нічия із "Закарпаттям" і "Нафтовиком"). У шанувальників команди захоплення та бадьорість почали випаровуватися, а на їхнє місце поволі вповзав туманець смутку. Дніпропетровці якось непомітно для оточуючих, а можливо, і для себе, загубили власну родзинку. У діях гравців з'явилася метушливість, нервовість. У важкій ситуації — поєдинки проти "Динамо" (0:4), "Шахтаря" (1:3) і "Металіста" (0:1) — з'ясувалося, що багатьом з гравців команди не вистачає характеру, бійцівських якостей, наполегливості. Окремі спалахи активності не допомогли "Дніпру" утримати завойовані в першій частині чемпіонату позиції. Криза стала затяжною (три очки в чотирьох квітневих матчах). На мій погляд, Олег Протасов у цій ситуації діяв нерішуче, не намагався по-справжньому розібратися в тому, що відбувається. Все зводилося лише до обіцянок, що невдовзі все буде в порядку, що є вже позитивні зрушення для подолання критичного стану. А команда грала все гірше й гірше...

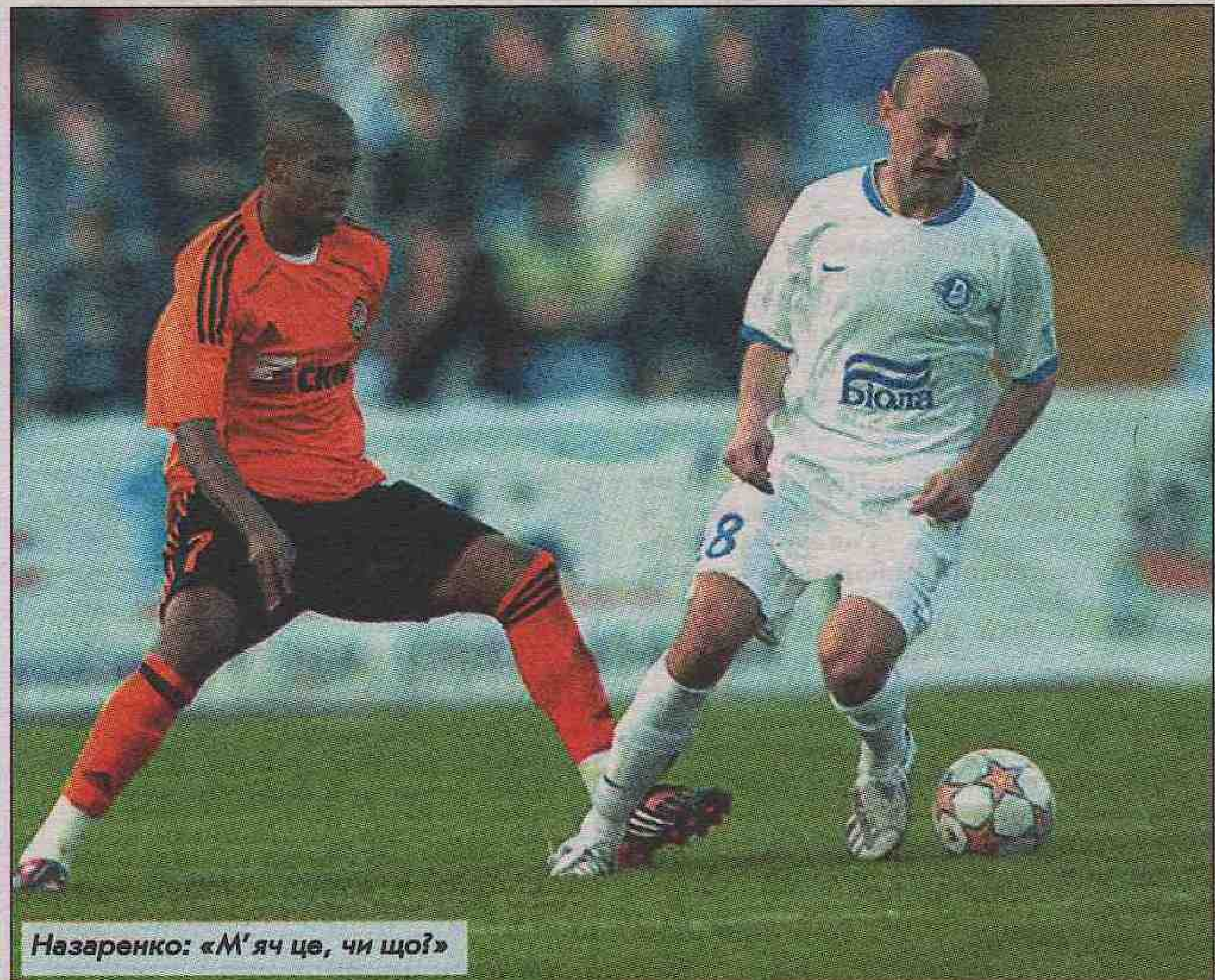

Назаренко: «М'яч це, чи що?»

25 квітня, на матчі з "Чорноморцем", місцеві вболівальники піддали роботу головного тренера різкій критиці, адресували наставнику "Дніпра" банер: "Квитки до Афін за наш рахунок". У відповідь знову посипалися обіцянки і запевнення, що команда за п'єдестал пошани боротиметься до останнього туру. Після цього, щоправда, був міні-злет у Сімферополі (1:0). Здавалося, наступив перелом. Проте бліда нічия в матчі із запорожцями (0:0) подіяла, як крижаний душ. Здавалося б, у тій грі в дніпропетровців повинні були бути найсерйозніші наміри, проте команда діяла в сповільненому темпі, без чіткого плану, тому так і не змогла подолати оборону гостей. І цей результат не можна було класифікувати як випадковість, як невдачу. Це було логічним продовженням серії помилок...

А причина ось у чому. Спостерігаючи ключові матчі "Дніпра" у чемпіонаті, я не раз ловив себе на тому, що немає серед гравців команди одностайності, ігрового взаєморозуміння. Футболісти в цілому на полі виглядали непогано, але вони якось недостатньо доповнювали один одного, у них було різне трактування гри.

Та все ж таки, відсутність "Дніпра" на п'єдесталі пошани нинішнього сезону ще не дає права ставити під сумнів потенціал цієї команди.

Олександр ПЕТРОВ.

«ТАВРІЯ» — 5 МІСЦЕ

ПОДАРУНОК НА 50-РІЧЧЯ

Рік 2008-й став для симферопольської "Таврії" і всіх, хто з нею пов'язаний, визначним. Клубу виповнилося 50 років! Звісно, ця приємна дата не могла не відбитися на виступі кримської команди у чемпіонаті України. Звичайно, замахнутися на досягнення 1992 року, коли "Таврія", яку очолював Анатолій Заяєв, стала першим чемпіоном незалежної України, нинішньому поколінню кримських футболістів важко. Але останні чотири роки команда намагається виступати стабільно. У минулому чемпіонаті кримчани навіть могли стати учасниками Кубка УЄФА, але програш вдома луганському "Зорі" (1:2) поставив хрест на єврокубкових надіях команди.

Влітку 2007-го, напередодні старту нового чемпіонату, "Таврія" не робила значних трансферних операцій. У команді з'явилися три гравці, два з яких згодом здобули прописку в "основі" команди – захисник Тарас Ільницький і півзахисник Андрій Бойко. Старт у першості вийшов невдалим, "Таврія" програла в Ужгороді "Закарпаттю" з мінімальним рахунком (0:1). Протягом першої половини сезону кримчанам було непереливки. "Таврія" стабільно набирала очки у поєдинках з командами, які ні на що особливе у чемпіонаті не претендують, а ось в поєдинках з лідерами і з тими, хто намагається знаходитися поблизу першої п'ятірки, справи йшли не найкращим чином.

Найцікавішою подією у першому колі стала історія з переходом у харківський "Металіст" капітана кримчан бразильця Едмара, який до того п'ять років виступав за симферопольський клуб і став справжнім улюбленцем кримської публіки. Клуб деякий час намагався запевнити громадськість, що то все плітки з інтернету, але вже за кілька тижнів Едмар попрощався з симферопольськими вболівальниками і приєднався до харківського клубу, якому належало стартувати у Кубку УЄФА.

На зимову перерву кримчани пішли шостими. Узимку ж з'явилася інформація, що три українських клуби у другому колі змагатимуться за єдину путівку від України до Кубка Інтертото. Цими командами стали одеський "Чорноморець", київський "Арсенал" і "Таврія". У зимове міжсезоння "Таврія" доукомплектувалася п'ятьма футболістами, три з яких згодом прописалися в "основі" — Андрій Дикань, Дмитро Назаров і Павел Хайдучек, зрідка з'являвся Лучіан Добре. Особливо пощастило кримчанам з Диканем. Гра цього воротаря у весняній частині першості, упевнений, запам'ятался і вболівальникам, і спеціалістам.

Із зимових втрат хотілося б згадати захисника Харісона Омоко, який був затриманий у Об'єднаних Арабських Еміратах через підозру, що в нього фальшивий паспорт. Експертиза підтвердила несправжність документа, і нігерієць залишився в арабській тюрмі очікувати вироку суду. За словами президента "Таврії" Сергія Куницина, клуб намагався допомогти своєму гравцеві, але Омоко від допомоги відмовився. Тоді до ПФЛ України були подані необхідні документи про розірвання угоди з Омоко...

У весняній частині чемпіонату "Таврія" виступала куди впевненіше, ніж восени. Найприємнішу перемогу кримчани здобули у 22-му турі, коли вдома змогли обіграти донецький "Шахтар" (3:2). Гра футболістів приносила задоволення не тільки прихильникам "Таврії", але й привернула увагу головного тренера збірної України Олексія Михайличенка. До лав національної команди був викликаний півзахисник Денис Голайдо, який у товариській зустрічі з Сербією справив дуже приємне враження. Потужно заграв навесні і новий капітан "Таврії" Володимир Гоменюк. Кілька турів він навіть очолював список бомбардирів чемпіонату.

За три тури до завершення чемпіонату питання здобуття "Таврією" путівки до Кубка Інтертото не було вирішене. Якщо "Чорноморець" зійшов з єврогонки, то "каноніри" змогли обійти кримчан. Але, врешті-решт, для "Таврії" і її прихильників все закінчилося добре. Тепер у липні підопічним Михайла Фоменка доведеться захищати честь України і Криму на євроарені.

Євген ПЕРЕСВЄТОВ.

Гоменюк: «У цьому сезоні я відіграв ось так!»

«АРСЕНАЛ» — 6 МІСЦЕ

ШЛЯХ ШАО ЛІНЯ: ВІД „ТИТАНІКА" ДО ФЕНІКСА

Весна 2006-го. Мером Києва стає Леонід Черновецький, для якого ця подія — одне з найбільших піднесень в його житті. Одним добре — іншим погано. Впродовж року футбольний клуб „Арсенал" (Київ) зі стану команди, якій обіцяли все, перейшов до стану команди, яка нікому не потрібна. І якщо попередній мер (Олександр Омельченко) хоча б декларував свій інтерес до „Арсеналу" (мало що при цьому роблячи), то Черновецький відразу ж сказав, що команда місту не потрібна.

Через півроку „Арсенал" вже ледве дихав, а взимку 2006-го впав у стан глибокої коми, з якої вже здавалося, не вийде. Поглиблювало важкий психологічний стан людей, яким була не байдужа доля команди, й низка невдалих реанімаційних заходів у вигляді аукціонів, на які просто ніхто не заявлявся. У канонірів на той момент, окрім, власне, ціни, були ще й борги. Боротьба за клуб нагадувала ще один лікарняний серіал та змушувала згадати улюблену фразу лікарів, котрою супроводжується боротьба за життя пацієнта: „Ми його втрачаємо".

Допомогла шокова терапія. У травні 2007-го власником клубу став столичний бізнесмен Вадим Рабинович і те, що здавалося неможливим, — сталося. Команда не тільки не зникла, а й стала головним ньюсмейкером на наступний рік.

Що там говорити, гра та результати з перших турів не пішли. Велику роль тут зіграли не тільки суто футбольні моменти, а й навколофутбольні. У деяких матчах арбітри були явно не на боці „Арсенала".

Та й гри, як такої, не було. Точніше, були окремі спалахи, котрі демонстрували справжній потенціал канонірів, але не більше. Одним словом, нестабільність помножена на погану роботу арбітрів у відношенні до киян.

Та попереду було міжсезоння і можливість під теплим турецьким сонцем подумати, проаналізувати помилки і зробити висновки. Потрібно сказати, що висновки були зроблені, та ще й які. За весь період зимових зборів команда не програла жодної зустрічі. Тому початок футбольного року очікувався з нетерпінням і деякою занепокоєністю — все ж „Арсенал" розташовувався ближче до зони вильоту, ніж до зони єврокубків. До того ж сталися певні кадрові зміни, які, втім, не були настільки глобальними, щоб можна було говорити про зіграність. Команду залишили Ярош, Мизин та Романчук. Перший просто не потрапляв до основи і поїхав до слабшого „Закарпаття", аби мати постійну ігрову практику. Сергій Мизин, як відомо, дуже багато зробив для київської команди, але настав час піти, адже молоді футболісти канонірів вже співали на весь голос пісню гурту „Кіно": „Дальше действовать будем мы". І лише не зрозумілим видався крок Олександра Романчука, який перебував у оренді, за умовами якого він міг ще півроку грати за „Арсенал", але взимку несподівано, навіть для Заварова, повернувся до „Динамо". Крок, погодьтеся, дивний, адже саме під керівництвом Заварова, лівого захисника почали викликати до лав національної збірної України. Зараз Сашко на базі в Кончі-Заспі грає в першій лізі за „Динамо"-2. Що ж, у кожного свої уявлення про кар'єрне зростання...

Швидше за все, за все саме втрату Романчука й було зумовлене придбання колишнього московського спартаківця Олександра Данішевського, який грає лівого вінгера. А в останні дні трансферного вікна з київського „Динамо" на правах оренди прийшов нападник Володимир Лисенко.

Зрозуміло, що з приходом амбітного власника агонізувати „Арсенал" не збирався. Більш того, Вадим Рабинович поставив перед командою завдання завоювати право грати в Кубку Інтертото. Заявку на участь в цьому турнірі подали ще два клуби — „Таврія" та „Чорноморець". Перед канонірами постало завдання відіграти вісім очок. У перших трьох матчах гра канонірів не вражала — дві вимучені нічиї проти слабеньких „Зорі" та „Закарпаття", вистраждана перемога над полтавською „Ворсклою". А потім почалося... З кожною грою каноніри додавали, і перемоги почали сипатися, мов груші з дерева. Але найголовніша перемога „Арсеналу" була в іншому — на гру цієї команди почали ходити вболівальники. Якщо раніше більшу частину глядацької аудиторії киян складали журналісти, що ходили на матчі за службовим обов'язком, то нині відвідуваність домашніх матчів „Арсеналу" майже 10000. Власне, саме цю цифру й називав Вадим Рабинович як першу сходинку на шляху завойовування глядацьких симпатій.

Отже, „Арсенал" вже не тільки встав з колін, а й розправив плечі і чекає наступного сезону, аби перетворити квартет вітчизняних футбольних грандів на квінтет. Залишається очікувати і сподіватися...

Олександр ОЗІРНИЙ.

Селезньов: «Я бігаю швидше, ніж їздить мій «Lexus»

«ЧОРНОМОРЕЦЬ» — 7 МІСЦЕ

ВИДОВИЩНІСТЬ — НЕ ЗАВЖДИ ОЗНАЧАЄ ОЧКИ

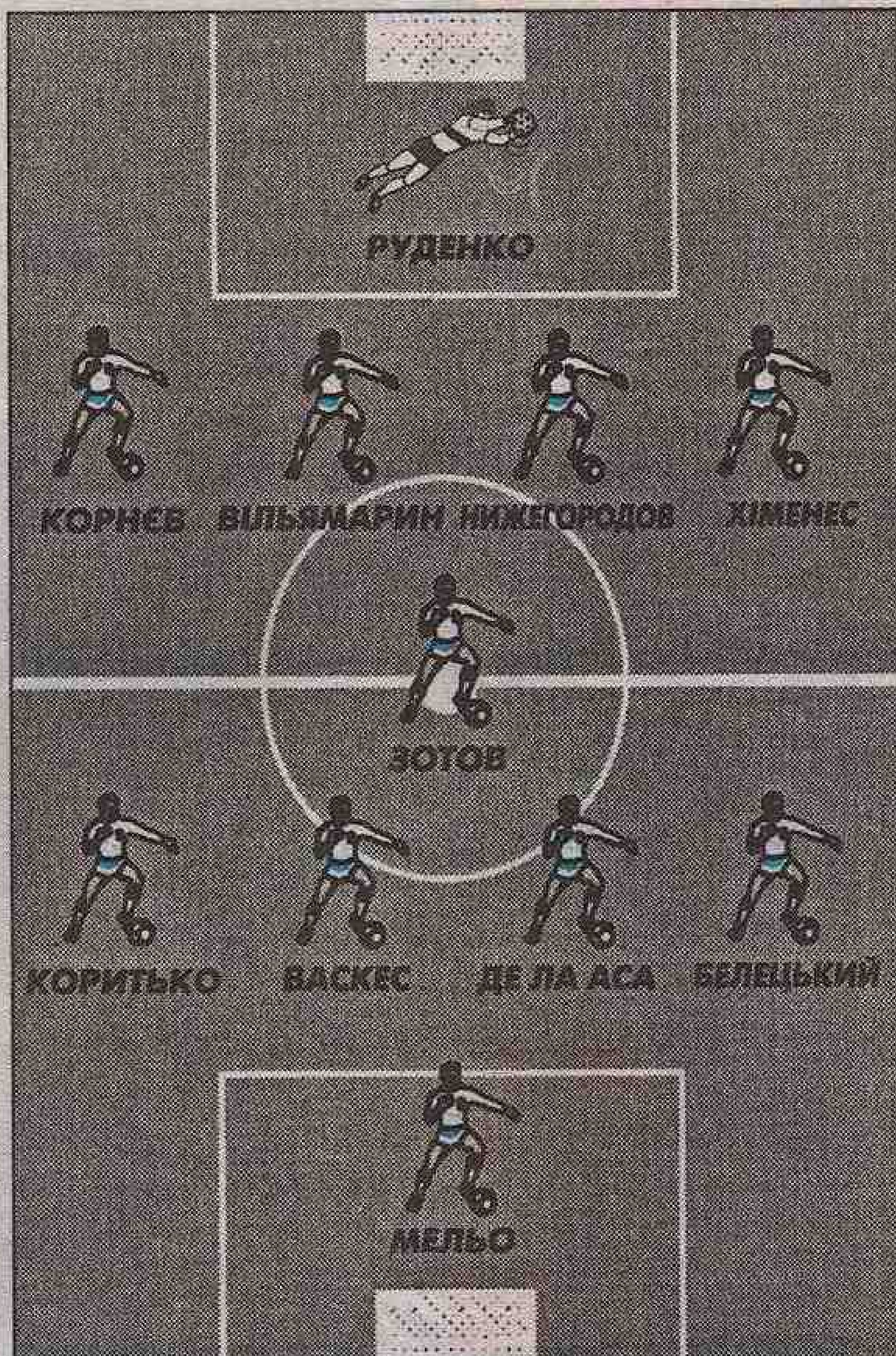

Одеський "Чорноморець" почав сезон досить рано. Причина — участь у Кубку Інтертото. Але головне, що клуб потрапив у досить непросте становище. Мало того, що Віталій Шевченко прийняв команду за 2 тижні, так у складі одеситів залишилося перед початком сезону лише три захисника. Симоненко опинився в київському "Арсеналі", Свидерський — у "Дніпрові", Білозор — у донецькому "Металурзі". Трохи пізніше зігравши в "Чорноморці" місяць, у Донецьк переїхав один з лідерів команди Сергій Даниловський. Але команда поступово знаходила свою гру. Причому своє перше очко одесити заробили в Донецьку у матчі з "Металургом". Поступово "Чорноморець" почав підтягуватися до „зони УЄФА". Але найголовніше, в команди з'явився малюнок гри і новий лідер — Володимир Коритько. Часом показували пристойну гру легіонери Васкес і Де Ла Аса. Добре грав на лівому фланзі Максим Белецький. Та, на жаль, в команді не було забивних форвардів. Олег Венглинський так і не зумів адаптуватися, Мельо потрібен був час , а Ігор Бугаєв, який вдало зіграв у Кубку Інтертото, швидко втратив форму. Однак вболівальники прощали нестабільні виступи, бачачи, що команда справді намагається грати в красивий комбінаційний футбол. І, в свою чергу, сподівались, що під час зимової перерви команда зміцниться і заграє ще краще.

Однак навесні надії не виправдалися. Клуб так і не придбав забивного форварда. Левига, що у міжсезоння забивав, у чемпіонаті й у Кубку так і не заграв. Теж стосується і перуанського форварда Фернандеса. Та й фортуна начебто відвернулася од одеської команди. Оборона припускалася безглуздих помилок, що закінчувалися вирішальними голами у ворота "Чорноморця", як це сталося у матчі з "Металістом". Але, найголовніше, в грі команди зникли азарт, взаєморозуміння, впевненість у собі, не вистачало нестандартних дій, куражу. Здав трохи Коритько, загубився Васкес, перестали виходити хитромудрі передачі в Де ла Аси. А з кожною невдачею команда грала дедалі нервозніше, припускаючись ще більше безглуздих помилок.

У 9 останніх матчах чемпіонату "Чорноморець" зумів здобути лише одну перемогу. Найцікавіше, що ця перемога була здобута в Донецьку в грі проти "Шахтаря". Хоча, якщо сказати відверто , у цій перемозі велика заслуга Віталія Руденка, що весь чемпіонат зіграв дуже стабільно і напевно єдиний гравець у команді, до якого немає претензій.

Не хочеться звинувачувати й головного тренера команди Віталія Шевченка в невдачах клубу. Усе-таки після багаторічного прагматичного футболу Альтмана він намагався повернути грі "Чорноморця" видовищність. Те, заради чого вболівальники ходять на футбол. А це дуже нелегко зробити в українському чемпіонаті.

Сергій ЧАЙКА.

Перуанський цемент одеської оборони.

«ВОРСКЛА» — 8 МІСЦЕ

ТО МІЛИНА, ТО ГЛИБИНА

На початку чемпіонату полтавська «Ворскла» залишилася без головного тренера. Віктор Носов пішов з посади наставника команди за обопільної згоди. Виконуючим обов'язки головного тренера призначили Анатолія Момота. Початок сезону був досить впевненим, команда розпочала із серії нічиїх, і вболівальники вірили у «Ворсклу». Проте одних нічиїх замало, щоб команда претендувала на щось вище ніж боротьбу за виживання. В зимову перерву керівництво клубу заключило контракт з новим головним тренером Миколою Павловим. Цей футбольний фахівець за три роки вимушеної відпустки дуже скучив за грою мільйонів. Завзято почав Микола Петрович працювати з новою командою на тренувальних зборах, в першу чергу, роблячи акцент на витривалості. Також «Ворскла», як ніколи досі, була активна взимку на трансферному ринку, придбавши дев'ять нових гравців. Щоправда, заграли в «основі» тільки Олексій Чичиков та Дмитро Єсін.

Микола ПАВЛОВ: «Кого б його оце ще перемогти?»

Перші ігри давалися дуже важко: команда не змогла відразу знайти свою гру, як результат, опустилася на 15-е місце в турнірній таблиці. Але все ж команда знайшла в собі сили і зробила блискавичну серію — в п'ять перемог поспіль. Завдяки цьому команда встановила новий клубний рекорд і «стрибнула» відразу на восьме місце чемпіонату, на якому і закінчила сезон. Відразу після цього тренери головної збірної країни звернули увагу на Сергія Кравченка, Григорія Ярмаша та Олександра Чижова. Сергій та Григорій братимуть участь у найближчих товариських матчах збірної України. Усі пов'язують ці перемоги з новим тренером «Ворскли». Микола Павлов зміг «поставити» гру команді, яка була зібрана вже до нього Віктором Носовим. Життя останнього, за іронією долі, обірвалось якраз тоді, коли його колишня команда знайшла свою гру. Ця сумна подія вплинула на емоційний стан багатьох гравців команди. Сергій Кравченко завів свій власний блог в Інтернеті, в якому висловив жаль з приводу смерті Віктора Васильовича, адже саме цей тренер побачив у Сергія талант футболіста.

Про майбутнє полтавського клубу говорили на післяматчевій прес-конференції останнього туру. Вона перетворилася на відкритий діалог між журналістами та керівництвом клубу, адже разом із Миколою Павловим з «акулами пера» спілкувався і Олег Бабаєв, президент «Ворскли». Він пообіцяв значно підвищити матеріальну базу клубу.

– У наступному сезоні ми збільшимо бюджет команди, – пообіцяв Олег Мейданович. – Також потрібно приваблювати глядача цікавою грою, а це можливо тільки у тому випадку, якщо команда буде посідати призові місця в чемпіонаті України та грати у Кубку УЄФА. У нас є виконавці, яких плануємо викупити: Главина, Кулаков та Чичиков стануть гравцями «Ворскли».

Щодо можливих втрат, президент клубу сказав, що поки реальних пропозицій від інших команд гравцям «Ворскли» не надходило. У разі бажання когось із футболістів залишити розташування «біло-зелених», керівництво клубу нікого не триматиме, тим більше, якщо у гравців буде шанс зіграти на вищому рівні.

Андрій ІВАНОВ.

«МЕТАЛУРГ» З — 9 МІСЦЕ

КОМАНДА МОЛОДОСТІ...

Запоріжці, безумовно, одна з тих команд, які викликають найбільше позитивних емоцій та змушують за себе вболівати. Навіть якщо ти не із Запоріжжя. Єдине, чого команді не вистачає, на мою думку, так це усвідомлення істини, за якою б усі (від президента і тренера до футболістів) були б переконані: "Або зараз, або ніколи". До чого я веду? Команді потрібно, нарешті, поставити собі надзавдання, сконцентруватися й намагатися його досягти. Годі вже годувати вболівальників розповідями про молодий вік команди, пора переходити до дій. Сильна молодь — це добре, але, насамперед, хочеться бачити прогрес. Ось вам приклад Богуша, який половину своєї ігрової кар'єри проходив у „молодих та перспективних". Час минув непомітно, і хлопцеві вже 24 роки, а він і досі — за спиною Постранського. Та й вік всіх інших футболістів 84–86 рр. народження, погодьтеся, є критичним. Команда у Запоріжжі зіграна, тому саме наступний чемпіонат і стане тим лакмусовим папірцем, за кольором якого можна буде визначати перспективність запорізької молоді. У кого час ще є, та й то небагато — це Тарас Степаненко. Отож нинішній чемпіонат будемо вважати таким собі горнилом, в якому запоріжці загартувалися, а в наступному будемо чекати чогось більшого. Ну, хоча б боротьби за місце в Кубку Інтертото.

Нинішній чемпіонат "Металург" провів, скажімо, нейтрально. Тобто, особливих злетів не було, особливих падінь теж. Підопічні Чанцева не здобули жодної перемоги над командами, що опинилися вище за них. Хоча потрібно зауважити, що над командами нижньої частини турнірної таблиці "козаки" здобували перемоги навіть у гостях. Якщо ж говорити про плюси та мінуси команди, то перше, на що хочеться звернути увагу, — слабка гра в атаці та непогані дії в захисті. Пояснюється це доволі легко — якщо лінія захисту у "Металурга" протягом чемпіонату була незмінною, то в нападі жоден з номінальних форвардів так і не заграв. Ні Силюка, ні Кабанова, ні Лазаровича не можна назвати форвардом рівня вищої ліги. Під кінець чемпіонату в основі, як правило, грали Лазарович та Кабанов, а Силюк сидів на лаві. Та повернімося ближче до захисту. У воротах "Металурга" впевнено діяв Постранський, а захисну лінію складали Тигорєв, Челядинський, Невмивака та Польовий. Такий собі україно-білоруський сплав. Взагалі, якщо говорити про центральних захисників команди, то тут, мабуть, найменше проблем. До вищеназваних Челядинського та Польового можна додати й центральних півоборонців Вернидуба (який так само вдало діє і в центрі захисту), Степаненка, Аржанова, Крашевського, Антона Гая. Не було в першому колі й проблем з флангами, але взимку до "Рубіна" перейшов один з найкращих крайків чемпіонату Дато Квірквелія, а протягом другого кола за власним бажанням попрощався з командою ветеран Руслан Любарський. Саме з цієї причини Чанцев почав підпускати до основи молодих Пісоцького та Сантрапинських. Це, звичайно, добре, а головне, щоб з наступного сезону знову не почалася пісня про молодість та недосвідченість команди.

Олександр ОЗІРНИЙ.

Двадцятип'ятирічний ветеран запоріжців Олексій Годін.

«КАРПАТИ» — 10 МІСЦЕ

"СМУГАСТИЙ" СЕЗОН "КАРПАТ"

Характерним для виступів „Карпат" у сезоні 2007/2008 років була часта зміна безвиграшних серій на безпрограшні і — навпаки. Перших вісім турів чемпіонату львів'яни провели під керівництвом Олександра Іщенка, причому після семи матчів в активі „зелено-білих" було лише очко. А згодом, зважаючи на перемогу „Карпат" у Луганську, керівництво клубу звільнило Олександра Іщенка, замінивши його на Валерія Яремченка. Перші дві його гри стали переможними, але потім настала чорна смуга – сім матчів без перемог. І лише фініш першої частини додав мажорного настрою прихильникам команди. „Карпати" у красивому стилі розгромили вдома „Таврію" — 4:0, а Леонід Ковель став автором єдиного у сезоні хет-трику „Карпат". Саме Ковель з шістьма голами став, як з'ясувалося, найкращим бомбардиром „зелено-білих" у чемпіонаті. Це при тому, що на початку року з'явилась скандальна "справа Ковеля", адже білорус несподівано для керівництва львівського клубу підписав контракт з російським „Сатурном" і відмовився виступати за українську команду.

Під час міжсезоння залишив „Карпати" ще один бомбардир клубу бразилець Батиста, перейшовши разом з Олексієм Сучковим до ФК „Харків". Натомість львів'яни взяли в оренду у добре знайомому Валерію Яремченкові „Шахтарі" Дениса Кожанова та Ігоря Ощипка, а також підписали контракт з естонським нападником Сергієм Зеньовим. Відкрилось друге дихання у Максима Фещука, якому після тривалої перерви знову довірили місце в основі і, нападник „Карпат" нагадав про себе, провівши у ворота суперників п'ять голів.

Ігор Худоб'як — показав ліворуч, пішов праворуч.

У першій офіційній грі року „Карпати" у матчі „за шість очок" перемогли сусідів по турнірній таблиці — ФК „Харків", здобувши третю поспіль перемогу у чемпіонаті. Проте вже виїзна гра з донецьким „Металургом" знову принесла поразку „зелено-білим". Рекордна у карпатівському сезоні глядацька аудиторія (25000 вболівальників) зібралась у Львові 15 березня на матчі проти „Динамо". Вже на першій хвилині господарі зусиллями Ігоря Ощипка відкрили рахунок, але перемогу не втримали, поступившись — 1:2. Попри поразку, вболівальники оплесками проводжали „Карпати", які показали у цьому поєдинку самовіддану комбінаційну гру. Зуміли вистояти „Карпати" і в матчі проти аутсайдера („Нафтовика") та ще й в Охтирці — 0:0. А в наступних двох матчах також із сусідами по „зоні вильоту" „Карпати" здобули дві перемоги.

У заключних п'яти матчах на "Карпати" чекали вже команди з верхньої частини чемпіонату. І підопічні Валерія Яремченка розпочали чорну смугу з трьох поразок: поступилися „Металісту", „Шахтарю" та „Арсеналу". До речі, в Харкові карпатівський захисник Сергій Лащенков став першим в історії ліги гравцем, який в одному матчі двічі підвів команду — „ляпнувся" із автоголом і був вилучений з поля. І лише на самому фініші сезону „Карпати" знову почали набирати очки, обігравши вдома „Чорноморець" та звівши матч внічию у Дніпропетровську.

По завершенні сезону, за обопільною згодою Валерія Яремченка та почесного президента ФК „Карпати" Петра Димінського, було ухвалено рішення не продовжувати контракт з головним тренером. Тож у новий сезон „Карпати" увійдуть з новим наставником, ім'я якого буде названо за якийсь час.

Минулий сезон також увійде в історію „Карпат" і ювілейними подіями.

● Другий м'яч, який провів Роша Батиста у Львові з "Кривбасом", став 1600-м голом "Карпат" в чемпіонатах СРСР та України.

● 150-й матч за "Карпати" зіграв Самсон Годвин — у Львові з "Таврією".

● 100-й матч за "Карпати" зіграв Олексій Сучков — у Львові з донецьким "Металургом", Максим Фещук — на виїзді з ФК "Харків", Володимир Федорів — у Львові з "Шахтарем".

● 100-й матч у вищій лізі провів Самсон Годвин — у Дніпропетровську.

Юрій НАЗАРКЕВИЧ.

«ШАХТАР» — 1 МІСЦЕ

ТРОФЕЇ ПОВЕРНУЛИСЯ!

Ринат АХМЕТОВ: «Хлопці, може, вам ще когось придбати?»

Після провального минулого сезону, коли "Шахтар" віддав усі внутрішні трофеї київському "Динамо", завдання було лише одне — повернути їх. Для цього гірники, за гроші Рината Леонідовича та за ідейного керівництва Мирчі Михайловича, провели, мабуть, найгучнішу за свою історію трансферну кампанію. Звичайно, такі люди, як Кастильо та Лукареллі купувалися, в основному, під Лігу чемпіонів, але погодьтеся — такий „шопінг" на трансферному ринку викликав повагу. Не будемо говорити зараз про Лігу чемпіонів, а в чемпіонаті України і мексиканець, й італієць грали мало. П'ять та всім матчів відповідно. Щоправда, в чемпіонській лізі і той, й інший, хоч і небагато, допомогли. А ось інші придбання: Гладкий, Ілсиньо, Вілліан та Єзерський грали і в Україні, і в Європі — причому, непогано. Що більш-менш згладило нерівності на прізвище Кастильо...

Попри те, що перше коло чемпіонату гірники проводили на тлі виступу в Лізі чемпіонів — йшли вони впевненою ходою. Тим більше, що головний конкурент впав у глибоку кризу, з якої виліз лише навесні. Так, у "Шахтаря", звичайно, були проколи, але куди ж без них в умовах зростаючої конкуренції? Ще торік гірники встигли програти киянам дуель з двох матчів (нічия та поразка), і спіткнутися в матчах з "Кривбасом" та "Нафтовиком".

Узимку команду залишили Кастильо та Лукареллі, але говорити про них як про втрату не доводиться. Цікаво, що упродовж всього міжсезоння Луческу награвав тактичну схему з двома опорними півоборонцями, але потім вирішив повернутися до старої гри. Взагалі ж, якщо говорити про тактичну схему та окремих гравців, то потрібно сказати, що у другому колі отримав шанс Олексій Гай, який закривав то один фланг, то інший. Воротарська позиція спочатку була повністю за П'ятовим, але навесні почав стабільніше грати Шуст і навіть Шутков два матчі провів. Стабільність була і в лінії захисту — Срна, Кучер, Чигринський. І лише ліворуч Шевчук боровся з Рацом за місце в основі.

Втратив також свої позиції і Маріуш Левандовський, поляка витіснив з основи чех Хюбшман. Посприяли цьому й розмови про можливий від'їзд Марфуша до Москви, який так і не стався (можливо, влітку?). У півзахисті так само головними фігурами були Жадсон та Фернандиньо. А в нападі, до безальтернативних раніше Гладкого та Брандау, додався Луїс Адріано, який набрав непогану форму і почав забивати. Втім, тривало все це недовго — Луї отримав травму голови і потрапив у лазарет. Можливо, в наступному чемпіонаті бразилець покаже вправну гру.

Фернандиньо віддає прихований пас. Настільки прихований, що навіть ми не бачимо кому.

Весняну частину чемпіонату гірники розпочали дуже потужно, але потім то проривало оборону команди, то занепадав напад. Проблемами в обороні скористалася "Таврія" і ледь не скористався "Арсенал", а безбарвну гру в нападі використав на свою користь абсолютно "ніякий" на той час "Чорноморець". Щоправда, у головного тренера команди пана Луческу були свої думки з приводу невдалих матчів "Шахтаря" — поганий арбітраж. Утім, на кінець чемпіонату хлопці зібралися і яскраво перемогли в останніх шести поєдинках. Каменем спотикання стали лише "Карпати", котрі доволі несподівано скоротили розрив до одного м'яча, та "Кривбас", який тримався довго, але не встояв.

А за два тури до завершення чемпіонату "Шахтар", фактично на одній нозі, переграв у фіналі Кубка України київське "Динамо", підтвердивши, що в цьому сезоні вони справді сильніші.

Олександр ОЗІРНИЙ.

УСІ ПРИЗЕРИ МИНУЛИХ ПЕРШОСТЕЙ

1992	Таврія	Динамо	Дніпро
1992/1993	Динамо	Дніпро	Чорноморець
1993/1994	Динамо	Шахтар	Чорноморець
1994/1995	Динамо	Чорноморець	Дніпро
1995/1996	Динамо	Чорноморець	Дніпро
1996/1997	Динамо	Шахтар	Ворскла
1997/1998	Динамо	Шахтар	Карпати
1998/1999	Динамо	Шахтар	Кривбас
1999/2000	Динамо	Шахтар	Кривбас
2000/2001	Динамо	Шахтар	Дніпро
2001/2002	Шахтар	Динамо	Металург Д
2002/2003	Динамо	Шахтар	Металург Д
2003/2004	Динамо	Шахтар	Дніпро
2004/2005	Шахтар	Динамо	Металург Д
2005/2006	Шахтар	Динамо	Чорноморець
2006/2007	Динамо	Шахтар	Металіст
2007/2008	Шахтар	Динамо	Металіст

«ДИНАМО» — 2 МІСЦЕ

РЕКВІЄМ ПО БРАЗИЛЬЦЯХ

Минулого сезону столичний клуб виграв і чемпіонат, і національний Кубок, і Суперкубок. І що? Пролетів у Європі, як фанера над Парижем. І кому потрібне після того те тріо трофеїв? Он „Зеніт" здобув титул Кубка УЄФА, а у прем'єр-лізі грає через пень колоду, у стартових шести матчах здобув лише одну перемогу. Запитується, так чи потрібен петербуржцям той чемпіонат, коли Європу команда завоювала?

Це я ще не беру до уваги рівень чемпіонату України та Росії. Бо прем'єр-лігу виграти на порядок складніше, аніж наш, ще й досі, вибачайте за термінологію, нужденний чемпіонат. У нас два клуби бореться за „золото" і два — за бронзові медалі, а там прірва — команди на кшталт англійського „Дербі". У Росії ж „Луч-Енергія" може „винести" ЦСКА 4:0, „Рубін" познущатися над „Локомотивом" 3:0. І таких прикладів чимало. У нашій же першості, один випадок на тисячу, щоб „Динамо" програло „Нафтовику".

Візьмемо нинішній сезон. Кияни програли три поєдинки, і, що нехарактерно, — вдома: „Дніпру" (1:3), "Нафтовику" (0:1) та „Металісту" (0:1). Усі поразки прийшлися на перше коло, коли з командою відбувалося казна-що. Чехарда тренерів, конфлікти між керівництвом і футболістами, непорозуміння між самими гравцями.

Прийшла зима, відбулися реформи, і „Динамо" постало зовсім іншою командою. З новим тренером, з молоддю у складі і без чималого десятка футболістів, які пороз'їжджалися, хто куди. Під орудою Юрія Сьоміна „біло-блакитні" з дванадцяти матчів лише у двох зіграли внічию (з донецьким „Металургом" та „Металістом"). Як і раніше, „Динамо" почало виносити суперників з розгромним рахунком. Перемагали як аутсайдерів — „Нафтовик" (3:0), „Зорю" (3:0), „Закарпаття" (4:1), так і міцних горішків на кшталт „Дніпра" (4:0) та „Таврії" (3:0).

Але є велике але! Це все національні простори. „Динамо" і зобов'язане з таким бюджетом, і такими виконавцями виносити суперників, як полюбляє висловлюватися Віктор Леоненко, на одній нозі. Яскравий приклад — фінальний матч на Кубок з „Шахтарем". Варто було киянам протиставити колектив не слабшого за них рівня, і команда — розгубилася. Втрата обличчя перед іменитим суперником стає головною проблемою киян. „Динамівці" просто не можуть переборoти у собі цей комплекс. Яскраво це було помітно у матчах ЛЧ. У кожній домашній зустрічі кияни ще в першому таймі пропускали швидкий гол, а то і не один, і надалі не могли виправити становище.

Я веду до того, що треба робити акцент на підготовку киян до виступу на міжнародній арені. А національний чемпіонат розглядати, як цілеспрямовану підготовку до єврокубкових баталій. Вперше за останні років десять „Динамо" виявилося несіяним у третьому кваліфікаційному раунді ЛЧ, і може потрапити на цій стадії, скажімо, на „Фіорентину". Зрозуміло, що фаворитом пари будуть „фіалки", але не потрібно вивішувати червоний прапор перед італійцями наперед. Варто лише хлопцям дати зрозуміти, що ті ж Муту та Пацціні такі ж футболісти, як Корреа з Шацьких, і все одразу зміниться. Психологічний підхід до таких зустрічей потрібно змінити, і не повертатися у минуле, адже в груповій стадії ЛЧ „Динамо" не перемагало вже два роки.

Перейдемо конкретніше до гри „Динамо". З приходом Юрія Сьоміна у складі з'явилося чимало молоді. Але чи буде цей крок виправданий? Найбільше авансів отримав 18-річний Кравець, але що по суті продемонстрував цей молодий хлопець. Забив три голи, віддав приблизно стільки ж голевих передач і...? У жодному з матчів я не згадую, щоб він якось особливо виблиснув, відразу пригадуються лише нереалізовані моменти і все. Бангура, наприклад, вийшов після місячної перерви і відразу хет-трик „Закарпаттю" поклав. От тобі й три голи, але за дев'яносто хвилин.

Алієв та Милевський? Скажете прогрес? Я б так не сказав. Також забили по трійці м'ячів, і власними зусиллями принесли пару перемог для „Динамо". Але ж де лідерські якості, якими вони володіли у другій динамівській команді і яким не було рівних у першій лізі. А між тим, хлопцям уже по двадцять три роки. Не віриться мені, що вони додадуть у грі. Залишаться на тому ж рівні, на якому зараз.

Діакате, Корреа, Юссуф, Гіоане та Бангура — іноземна діаспора, яка, на мою думку, ще може знадобитися киянам. Навряд чи й Нінкович! Немає в нього чогось такого особливого, родзинки якоїсь. А подивившись на міфологізованих легіонерів на кшталт Майкла та Бельгазуані, Марковича та Каддурі, помічаю, що в моїй голові починається реквієм за бразильцями Родольфо та Родриго, Клеберу та Діого Ринкону.

Не згадав я про Михалика, Гусєва та Несмачного. Насамперед тому, що вони справжні динамівці, і їхнє місце в складі обговоренню не підлягає. Такими можуть стати в перспективі і Допілка з Мандзюком, на яких я особисто розраховую. Позиція воротаря у нас починає ставати проблемною. Гегемонія Шовковського добігає кінця, і нам у терміновому порядку потрібен гідний страж воріт. Іноземний чи вітчизняний — байдуже.

Словом, потрібні зміни. Еволюційні чи революційні, важко сказати, але те, що вони необхідні, — однозначно.

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

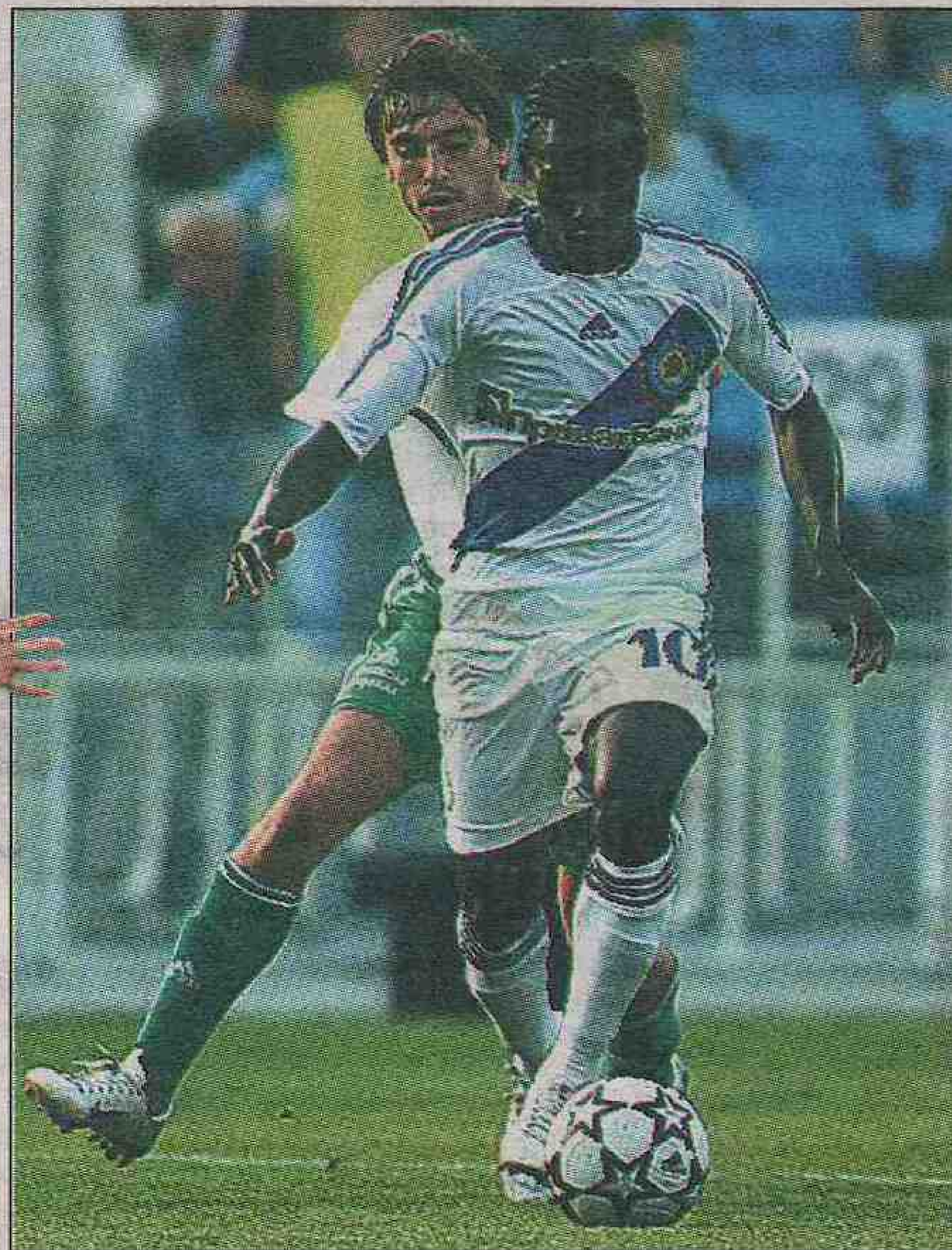

Тиберіу Гіоане: «В наступному сезоні я заб'ю ось таку купу голів».

Команди	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	І	В	Н	П	М	О
1. Шахтар		1:1	4:1	4:1	2:0	4:1	0:1	2:1	4:0	3:0	4:1	3:0	1:0	2:1	1:1	5:0	30	24	2	4	75-24	74
2. Динамо	2:1		0:1	1:3	3:0	2:2	5:2	2:1	2:1	7:3	3:0	3:3	3:0	2:0	0:1	1:0	30	22	5	3	65-26	71
3. Металіст	*1:3*	*2:2*		*1:0*	*3:0*	*2:4*	*2:0*	*3:0*	*2:1*	*4:0*	*2:1*	*1:1*	*3:2*	*2:0*	*2:0*	*1:0*	*30*	*19*	*6*	*5*	*51-27*	*63*
4. Дніпро	*1:3*	*0:4*	*3:0*		*2:1*	*1:3*	*1:0*	*1:0*	*1:0*	*0:0*	*1:0*	*4:1*	*2:0*	*1:0*	*2:0*	*0:0*	*30*	*18*	*5*	*7*	*40-27*	*59*
5. Таврія	3:2	1:4	0:0	0:1		1:1	3:0	1:0	2:2	2:1	2:0	3:3	4:3	1:0	1:0	4:1	30	13	8	9	38-40	47
6. Арсенал	2:4	0:1	1:1	2:1	0:1		1:2	3:2	2:1	2:0	1:1	1:3	0:0	0:0	3:0	7:0	30	11	9	10	42-36	42
7. Чорноморець	1:2	0:0	0:1	1:2	2:0	0:1		1:0	1:1	4:0	1:0	1:0	1:1	0:1	0:1	3:1	30	11	5	14	27-33	38
8. Ворскла	0:1	0:1	1:1	2:1	0:0	2:1	2:0		2:1	0:0	1:1	2:0	2:1	1:1	1:1	2:0	30	9	9	12	28-30	36
9. Металург Зп	1:3	0:1	0:2	0:0	0:0	0:1	0:2	1:1		1:0	3:0	1:0	1:1	0:0	1:0	0:0	30	9	9	12	24-32	36
10. Карпати	2:4	1:2	0:2	0:1	4:0	0:0	2:0	1:2	1:3		3:0	0:0	3:0	1:0	1:1	2:0	30	9	6	15	29-41	33
11. Зоря	1:4	1:2	3:2	0:1	2:3	3:1	0:2	+:-	0:1	0:1		1:1	1:2	2:1	1:0	1:0	30	9	4	17	24-43	31
12. Металург Д	0:1	1:2	1:1	0:3	1:2	1:2	0:0	0:0	3:0	1:0	1:0		0:1	0:0	2:1	5:0	30	6	13	11	34-39	31
13. Кривбас	1:0	0:1	0:3	1:2	1:1	0:0	3:0	3:0	0:1	0:1	1:2	1:1		1:1	0:1	1:1	30	7	9	14	29-39	30
14. ФК Харків	0:3	0:1	0:2	1:2	1:1	2:0	1:1	0:3	0:1	1:0	0:1	1:1	0:0		1:0	0:2	30	6	9	15	20-32	27
15. Нафтовик	0:3	0:3	0:2	1:1	0:1	1:0	0:1	2:0	0:1	0:0	0:0	2:2	1:2	1:4		3:2	30	6	8	16	18-38	26
16. Закарпаття	0:1	1:4	0:1	1:1	1:0	0:0	2:0	0:0	1:1	1:2	0:2	1:1	2:3	0:3	0:0		30	3	10	17	17-54	19

«ЗОРЯ» — 11 МІСЦЕ

ЛЕДВЕ ВРЯТУВАЛИСЯ

Нинішній сезон важко записати в актив "Зорі". Якщо тринадцята позиція в підсумковій таблиці минулого чемпіонату вважалася вдалою, оскільки перед командою було поставлено завдання закріпитися серед елітних колективів, то цього сезону завдання поставлене перед командою, а саме місце не нижче десятого, було повністю провалене. Звичайно, на це є як об'єктивні, так і суб'єктивні причини.

Підопічні головного тренера Олександра Косевича стартували вдало. Сезон відкрили матчем в Полтаві проти "Ворскли", в якому вже в компенсований час втратили перемогу. Потім була важка перемога над "Металістом". А також вольова перемога в грі з амбітним "Арсеналом". Та після цього пішли поразки... Якщо в Одесі і вдома з "Дніпром" команда поступилася за результатом, але не за грою, то поразки з рахунком 0:3 в Запоріжжі і з "Карпатами" 0:1 в Луганську були для команди провальними, як не крути. Щоправда, якою мірою стан справ покращився після поєдинку в Кривому Розі, звідки "Зоря" привезла три повноцінні очки.

Надалі команда, за винятком гри проти київських "динамівців", в домашніх іграх проблем не мала. Плюс до цього нульова нічия в Охтирці проти місцевого "Нафтовика", та й "халявні" три очки, які були зараховані за неявку на гру полтавської "Ворскли", дозволили команді піти на зимові канікули, обіймаючи, за підсумками першої половини чемпіонату, місце в десятці найкращих.

Підбиваючи підсумки міжсезоння, на прес-конференції перед початком другої половини чемпіонату головний тренер Олександр Косевич, зокрема, сказав: "Хотілося б відзначити, що команда працювала плідно. Була проведена низка спарингів. Упродовж зборів нам сприяла й погода, що дозволила виконати програму підготовки в повному обсязі. Плоди нашої роботи на зборах буде видно в іграх весняної частини чемпіонату".

Після останнього тренувального збору в Туреччині команду залишили Едуард Цихмейструк і Валентин Платонов, які самостійно займалися працевлаштуванням в інших командах. Ще раніше тренерський штаб відмовився од послуг Георгія Цимакуридзе. Серед нових придбань значилися балканські легіонери Ігор Петкович і Шпетім Бабай, а також орендовані до кінця чемпіонату гравці донецького "Шахтаря" Євген Бредун, Сергій Шевчук, Ігор Коротецький, Владислав Голоперов і Максим Трусевич.

Першу гру цього року з "Арсеналом" команда провела на гідному рівні і з великим бажанням. Три поразки, які сталися після цього, дали підстави для відставки головного тренера команди, що і було негайно зроблено. Новому головному тренерові Анатолію Волобуєву дістався колектив, який був не в найкращому психологічному стані, тому налаштувати гравців на потрібний лад в іграх у Львові проти "Карпат" і вдома з "Кривбасом" було дуже важко. Як результат — дві поразки. Замість мрій про місце в десятці, довелося сушити голову над тим, як зберегти прописку у вищій лізі. Але, все-таки, Анатолію Волобуєву вдалося налагодити гру команди. Переломним моментом для колективу стала перемога в Полтаві над ФК "Харків". У іграх, що залишилися, підопічні Волобуєва змогли набрати чотири очки, тим самим забезпечивши місце серед еліти на майбутній сезон.

Євген ЄВГЕНЬЄВ.

Нвоха — з Харкова до Луганська.

«МЕТАЛУРГ» Д — 12 МІСЦЕ

ЧЕ ГЕВАРІ І НЕ СНИЛОСЬ...

Донецький "Металург" цього року взяв приклад із київського "Динамо". Криза, що з кожним роком ставала все помітнішою, цього сезону набула особливо гострих форм, але якщо кияни пішли шляхом звільнення тренера, то "металурги" звільнили не тільки головного тренера, а й віце-президента Дмитра Селюка, який визначав кадрову політику клубу. Чи варто говорити, що саме кадрова політика, в результаті, й зазнала найбільших змін. Усі легіонери, які складали кістяк (якщо це можна так назвати) команди, були розпродані або роздані в оренду. Натомість, до основи почали підтягуватися молоді українці (найяскравіший приклад — Тимченко), котрі разом із досвідченими бійцями (Косирін, Чечер, Білозор, Даниловський) і повинні були вирішити основне завдання — втриматися у вищій лізі. Тим паче, що справи були доволі кепські — зіграності бракувало. Готував команду до завершальної частини чемпіонату Сергій Ященко, але справи у нього не пішли — "Металург" демонстрував гру, яка нічим особливим не відрізнялася від минулорічної.

Напередодні зустрічі з київським "Динамо" донеччан очолив болгарський спеціаліст Нікола Костов. І справи пішли! Не можна сказати, що "Металург" почав громити всіх підряд, але гра в атаці виглядала набагато веселішою. Команда діяла з набагато більшим завзяттям. Не скажу, що легіонерів не було взагалі. Проте й Фернандеш, і Булат, і Кройфф, і Дишленкович — всі вони виглядали по-іншому: як футболісти, а не як заробітчани. Той же Фернандеш, який з'явився взимку, показав себе непоганим диспетчером та виконавцем стандартів. Прийшовся до двору і вірменський легіонер Аракелян. Він може зіграти як на позиції опорного півзахисника, так і за центрального захисника.

Якщо говорити про наших виконавців, то безумовним лідером команди був Олександр Косирін — навіть у найгірших своїх матчах він виглядав краще, ніж інші. Сподобався і молодий Тимченко — цікаво буде спостерігати за його професійним зростанням у наступному сезоні. І, навпаки, розчарував Даниловський, який теж довгий час позиціонував себе як лідер команди — У другому колі він сидів, в основному, на лаві запасних. Трішки загальмував у розвитку і перекваліфікований із півзахисників у нападники колишній киянин Ситник, але на те є об'єктивні причини: Олександр виступає в ролі таранного форварда і має сильного конкурента у вигляді Олександра Косиріна. Тимченку легше: він — футболіст іншого плану.

Ну і наостанок найцікавіше — бразилець Аілтон. Колишній найкращий бомбардир та чемпіон Німеччини вже давно перебуває не в найкращій формі, і навіщо його запрошували до команди — сказати важко. Хіба що, як живу рекламу — вболівальників у "Металурга" мало і потрібно ж якось збільшувати їхню кількість. Керівники зробили цей стратегічний хід, але він, фактично, нічого не дав — Аілтон так і не заграв нормально (хоча гол забив), а вболівальників так і не додалося. І за такої популярності "Шахтаря", навряд чи додасться. Можливо, керівництву "Металурга" потрібно подумати з приводу переїзду до якогось іншого міста на Донбасі, наприклад, повернутися до витоків — у Макіївку.

Олександр ОЗІРНИЙ.

У другому колі Даниловський випав із обойми.

«КРИВБАС» — 13 МІСЦЕ

РОМАНСИ ПРО ФІНАНСИ

Такого провального старту, як в 17-му національному чемпіонаті, "Кривбас" в новітній історії ще не знав. Чотири матчі – чотири поразки. І це при тому, що криворізька команда показувала футбол доволі пристойного рівня, мала хорошу пресу. Головний тренер готовий був подати у відставку, але керівництво клубу видало повний кредит довіри наставнику. Немає достовірної інформації, що кривбасівці після цих невдач відвідували церкву, але поступово підопічні Олега Тарана оговталися, прийшли позитивні результати, команда поволі стала підійматися уверх щаблями турнірної таблиці.

Про фінансові негаразди клубу розмови велися ще з початку сезону. Але постійні запевнення згори, що все у Данському королівстві гаразд і ніяких проблем не буде – треба, мовляв, тільки трохи потерпіти, якось приспали пильність і футболістів, і вболівальників, і керівництва міста (яке в останній час підтримує команду тільки на словах). Принаймні до зимової перерви мова про гроші, якщо і велася, то тільки в кулуарах. А "Кривбас" тим часом почав дивувати результатами-метаморфозами. Перша перемога прийшла у Донецьку – над благополучним у всіх відношеннях "Металургом" - 1:0. І наступні два матчі на виїзді були виграні – в Охтирці і Ужгороді. А от удома "Кривбас" ніяк не міг потішити вікторією своїх вірних уболівальників – аж до 29 вересня, коли у хорошому стилі розгромив "Ворсклу" - 3:0.

Незважаючи на те, що Олег Таран любив завжди називати свою команду "реабілітаційним центром" (маючи на увазі велику кількість орендованих футболістів зрілого футбольного віку), коучу все ж вдалося "зліпити" цілком боєздатний колектив, який, за інших обставин, міг би цілком поборотися і за місце у "зоні УЄФА". Досвідчені бійці, які в Дніпропетровську в основному гріли лаву запасних, у Кривому Розі стали справжніми лідерами команди, навколо них будувалася гра. Розкрився бомбардирський хист Сергія Мотузи – своєрідного джокера – усі шість голів у першому колі нападник забив після виходу на заміну. Та справжнім відкриттям став Доріан Бюлюкбаші, албанський півзахисник був у центрі тією необхідною диспетчерською зв'язуючою ланкою, якої так не вистачало останнім часом командному ланцюгу. До того ж, Бюлюкбаші має талант асистента.

Однією зі складових локальних успіхів "Кривбасу" треба назвати і дисциплінованість колективу. Команда позбулася авантюризму. Саме завдяки командній дисципліні – а значить, і довірі тренерові – кривбасівці, на мій погляд, змогли досить успішно завершити першу половину чемпіонату. Один із найкращих матчів "Кривбас" восени провів з майбутнім чемпіоном – 1:0, причому перемога була зовсім не випадковою, а цілком закономірною. Феєричною вийшла і домашня гра з "Чорноморцем" — 3:0.

Про виступ "Кривбасу" у другій половині чемпіонату можна написати роман. Тільки не про гру команди, а про навколофутбольні події навколо неї. Матеріалу для цього цілком вистачило б, але, на жаль, не завжди достовірного, хоча і з джерел, як прийнято казати, заслуговуючих на довіру. Мова, як ви здогадалися, знову про фінанси, які чомусь у Кривому Розі – великому промисловому центрі – полюбляють співати романси, коли справа торкається футболу – улюбленого народного дійства. Правда про великі проблеми з наявністю грошових знаків у керівництва клубу випливла не відразу, а тільки десь у кінці березня – початку квітня. Спочатку стало відомо про відключення телефонів та Інтернету у офісному приміщенні клубу та на тренувальній базі команди, а вже потім з'ясувалося, що і футболісти, і усі працівники клубу працювали, вибачте, задарма, починаючи з січня місяця. Невеличкий галас у засобах ЗМІ усіх рівнів приніс деякі плоди: з футболістами розрахувалися за два місяці, з іншими – за місяць. Ось так вони і жили...

Три стартові матчі футбольної весни "Кривбас" провів задовільно як для середняка "вишки" - три нічиї. На поїздку до Києва на зустріч з "Динамо", подейкували, грошей у керівництва не знайшлося, і всі витрати на себе узяв головний тренер. В пригніченому стані футболісти гідно протистояти киянам не змогли – 0:3. За інерцією ще програли і вдома "Нафтовику" - 0:1. Запахло смаженим, команда опинилася близько від межі, за якою починалася перша ліга. Налаштовувати футболістів на боротьбу Олег Таран вміє. І в наступних двох матчах кривбасівці в матчах з претендентами "на виліт" практично вирішили головне завдання сезону – продовжили прописку в еліті. У принциповій зустрічі в Луганську криворіжці переграли "Зорю" - 2:1, а вдома підписали мирову із "Закарпаттям" - 1:1.

"Від проблем, які звалилися на "Кривбас" цього сезону, і яке нинішнє керівництво вирішити нездатне, втомилися всі: гравці, тренери, уболівальники та й журналісти. Всі чекають, коли і, головне, яким чином вирішиться криза в клубі, який через рік повинен відзначити півстолітній ювілей. Чи доживе "Кривбас" до ювілею?" - так писала наша газета після болісної поразки команди Тарана від "Металіста" - 0:3. Відповіді на це запитання не маємо досі. Останні зустрічі кривбасівці провели, попри все, зібрано. 13-е місце – не найгірший результат для футбольної Попелюшки...

Після поєдинку з "Арсеналом" Олег Таран песимістично заявив: "В таких умовах я працювати не хочу. Моє терпіння вичерпане. Півтора року я пропрацював, і так далі працювати не хочу. У сім'ї повинен бути батько, і я хочу ще пожити трішки...". Що чекає "Кривбас" наступного сезону? Можливо, керівники клубу знають, але вони наче води до роту набрали. Залишається чекати і прислухатися до усіляких чуток...

...а в голові думка: «Що завтра буде з командою?»

Василь ГНАТЮК.

«ХАРКІВ» — 14 МІСЦЕ

НИЗЬКИЙ УКЛІН ФЕДЕЦЬКОМУ

Для "городян" це був третій сезон виступів у вищій лізі. Нагадаю, що ФК "Харків" став правонаступником місцевого "Арсеналу" і дебютував у національній першості в сезоні-2005/06. Щорік команда бореться виключно за виживання. Мені це чимось нагадує муки збірної України з хокею, яка вісім років поспіль виступала в еліті, циркулюючи з десятого на чотирнадцяте місце, і коли було уже повністю зле, з тріскотом вилетіла у групу "В". Так і ФК "Харків". У дебютному сезоні команда Геннадія Литовченка посіла тринадцяте місце, у сезоні-2006/07 "городяни" фінішували дванадцятими, і ось тепер – чотирнадцяті.

Отож це найгірший результат у вищій лізі для другої харківської команди. Цей сезон виявився найгіршим для команди і майже за всіма статистичними показниками. ФК "Харків" зразка-2007/08 здобув найменше перемог (шість), програв найбільше поєдинків (15), відповідно набрав найменшу кількість очок (27), і, врешті-решт, забив найменшу кількість голів – 20. Лише одна цифра мала позитивну тенденцію порівняно з минулорічними сезонами. Це – кількість пропущених м'ячів (тільки 32). Вся заслуга в цьому кіпера Рустама Худжамова, якого Олексій Михайличенко заслужено викликав до збірної на матчі з Голландією та Швецією.

Так в чому ж проблема у ФК "Харків"? З втратою Гладкого перед "городянами" постало невирішуване завдання: хто ж замінить головного бомбардира? Як показав час – ніхто! Ані Платону, ані Батисті з Ібрагимом, а тим паче Піхуру забивати голи незвично. Ви можете уявити собі таку ситуацію, коли за весь чемпіонат нападники команди забивають лише два м'ячі? Так от, "городяни" довели, що і таке можливо.

Худжамов любить не тільки м'ячі ловити, а й арбітрам розповідати.

Друга причина – незбалансованість складу! У команди просто немає лави запасних, немає ким підсилити гру. ФК "Харків" не здобув жодної вольової перемоги і лише у декількох випадках зумів відігратися по ходу поєдинку, звівши матч унічию. А це означає і те, що у "городян" відсутній характер. З цього випливає третя причина — тренер!

Володимир Безсонов хоча і визнаний футболіст, але на тренерському містку особливих успіхів ще не здобув. Яскравий приклад – друге коло. Харків'яни підсилилися п'ятьма виконавцями – Аладашвілі, Сучковим, Мільком, Ібрагимом та Батистою, але жодних дивідендів ця п'ятірка не принесла. І якби не виїзні перемоги над "Нафтовиком" та "Закарпаттям", грати ФК "Харків" у першій лізі. Володимиру Безсонову потрібно дякувати Артему Федецькому, у якого „прокинулося" голеве чуття і який наколотив у цих двох матчах аж п'ять голів. А до цього хлопець взагалі не забивав у вищій лізі. Ось і виходить, що він врятував команду від вильоту.

А стартували ж підопічні Безсонова у 17-му чемпіонаті — краще й не придумаєш. Після п'яти турів поступилися лише "Дніпру" і перебували у верхній частині таблиці. Однак це виявилося найвищим досягненням команди у сезоні. Найкращим гравцем чемпіонату у харків'ян можна назвати Руслана Гунчака, у якого прорізалися зубки на виконання дальніх штрафних ударів. А розчаруванням – Андерсона Рибейру. У бразильця цьосезону відбувається поступ назад. Сім, п'ять, один... Це я про кількість забитих м'ячів...

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

СИМВОЛІЧНА ЗБІРНА ЧЕМПІОНАТУ УКРАЇНИ

Символічна збірна чемпіонату – один із видів підбиття підсумків. Звичайно, все це суб'єктивно, адже хоч такі збірні й створюють журналісти, що спеціалізуються на футболі, вони – люди і мають свої симпатії та антипатії. Набагато об'єктивніші є опитування вболівальників (чим більша їх кількість – тим краще), але, тим не менш, ми вирішили запропонувати свій, редакційний, варіант символічної збірної чемпіонату України сезону 2007/08 рр. Деяких гравців ми будемо використовувати не на тих позиціях, на яких вони закінчували чемпіонат, – занадто вже важко визначити амплуа фтболіста, коли він, навіть під час матчу, змінює не раз свою позицію. Наприклад, той же Фернандиньо. Луческу випускає бразильця на позиції лівого півзахисника, але під час матчу той грає і під нападаючими, і праворуч. Або ось вам приклад. Марко Девич, який практично весь чемпіонат грав правого півоборонця, а в останніх матчах діяв на позиції чистого форварда.

1. Воротар — Рустам Худжамов ("Харків")

Звичайно, у Рустама багато конкурентів, причому з більш сильних команд. Але, впевнений, якщо провести аналіз загальної кількості ігрових моментів, в яких був задіяний той чи інший воротар, то кіпер команди рівня "Харкова" вступає в гру набагато частіше, ніж воротар, наприклад, "Шахтаря". Та якщо й проаналізувати всіх інших, то що виходить: Шовковський діяв не найкращим чином, та й грав не в кожному матчі, те ж стосується й П'ятова з Шустом. Кернозенко загубився на тлі слабкої гри "Дніпра". Єдиними гідними конкурентами Худжамова можна назвати хіба що Олександра Горяїнова та Сергія Долганського. Але того ж Горяїнова його захисна лінія набагато краще "відмазувала" од неприємностей.

2. Правий захисник — Даріо Срна ("Шахтар")

Якщо вже Даріо не ставити в символічну збірну, то тоді я не знаю... Хорват вже давно переріс рівень чемпіонату України. Він — лідер збірної Хорватії, і рівних йому в Україні просто немає. Так, він занадто емоційний, часто отримує червоні картки, але ви помітили, що навіть Луческу ставиться до такої поведінки доволі поблажливо. Ну, не вміє Даріо грати по-іншому. Єдине, що хотілося б зауважити: в збірній Даріо є штатним виконавцем стандартних положень, а ось в "Шахтарі" своїх навичок не використовує.

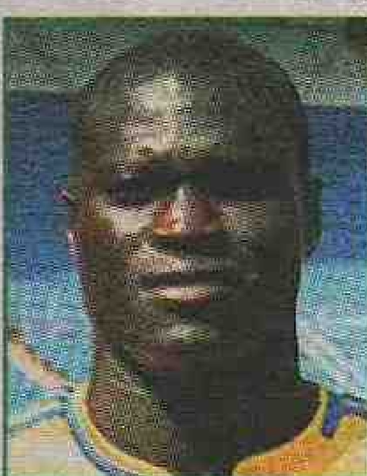

3. Центральний захисник — Папа Гуйє ("Металіст")

Характеристика Папи: потужна машина, яка якщо й може програти єдиноборство, то хіба що асфальтовому катку. Мирон Маркевич знайшов Папу Гуйє і Марко Девича у луцькій "Волині", у ще одного відомого шукача талантів Віталія Кварцяного, і обидва хлопці стали справжніми лідерами команди.

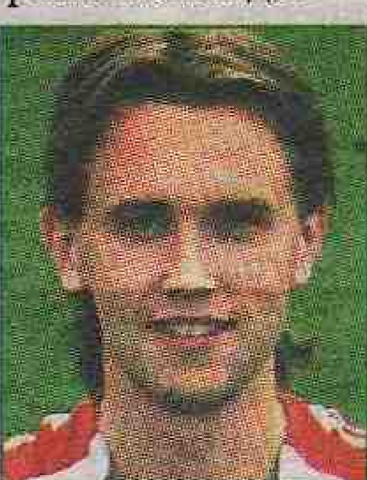

4. Центральний захисник — Артем Челядинський ("Металург" Зп)

Важко зрозуміти Бернда Штанге, який не запрошує до збірної Білорусі Челядинського. Артем — справжній лідер запорізького "Металурга", і саме завдяки йому у запоріжців один з найкращих захистів у вищій лізі. Артем хоч і не високий на зріст, проте добре читає гру.

5. Лівий захисник — Разван Рац ("Шахтар")

Як і Даріо Срна, він — атакувальний захисник. Тобто, номінально захисник, але більшу частину ігрового часу проводить на половині поля суперника. Швидкий, технічний з добре поставленим ударом, що довів, зокрема, в матчі з "Дніпром". Щоправда, навесні здалося, що В'ячеслав Шевчук починає витісняти Развана з основи, але румун швидко повернув собі основні позиції.

6. Опорний півзахисник — Тиберіу Гіоане ("Динамо")

Здається, з приходом Сьоміна Гіоане, нарешті, знайшов себе. Якщо раніше був універсалом, якого ставили на найпроблемніші позиції, то зараз Тібі дедалі частіше діє на правому фланзі півзахисту. Це теж один з варіантів, коли ми ставимо гравця не зовсім на те місце, де він грав останнім часом, але погодьтеся, аби всі гідні опинилися в збірній, деякою точністю можна й пожертвувати. Тим більше, що Тиберіу неодноразово грав на цій позиції. Друге коло, взагалі, стало бенефісом румуна. Всі вирішальні голи київського "Динамо" у найскладніших матчах — його заслуга.

7. Атакувальний півзахисник — Фернандиньо ("Шахтар")

Лідер донецької команди. Грає по всьому фронту атаки. Всі комбінації проходять через нього. Фернандиньо не тільки віддає чудові передачі, а ще й сам забиває, може обіграти кількох суперників. Єдиний недолік — недостатньо сильний в єдиноборствах. Але такому технічному гравцю можна це пробачити.

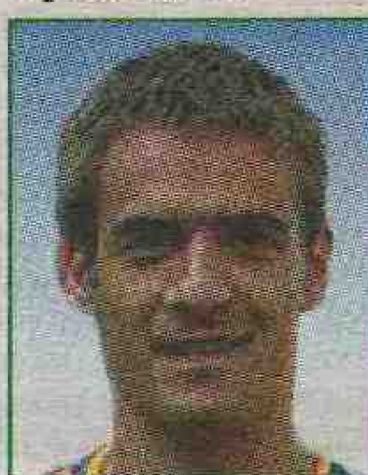

8. Правий півзахисник — Марко Девич ("Металіст")

Ну, що тут скажеш — однозначно найкращий гравець чемпіонату. Розпочинав грати на позиції правого півоборонця, але Маркевич, побачивши, що серб багато забиває, перевів в лінію нападу, і Девич віддячив сповна — він найкращий бомбардир чемпіонату.

9. Лівий півзахисник — Денис Голайдо ("Таврія")

Відкриття сезону. Вдала гра Дениса впала в око Олексію Михайличенку і той викликав хлопця до збірної на матч проти Сербії. Гру ви бачили. Всім сподобалася і, думаю, Михайличенко ще надасть йому шанс проявити себе у збірній. Тим більше, що "Таврія" гратиме в Кубку Інтертото, а це зайвий шанс показати себе на вищому рівні.

10. Нападник — Євген Селезньов ("Арсенал")

Один з небагатьох прикладів, коли молодий футболіст "Динамо" або "Шахтаря"вирушає в оренду і стає ледь не найкращим бомбардиром чемпіонату. Селезньов, незважаючи на свої габарити, дуже швидкий і технічний футболіст, який "свої" моменти практично завжди реалізовує. До речі, каноніри в сенсі розкриття талантів — один із лідерів вітчизняного футболу. Цієї зими до них перейшов молодий Лисенко з динамівського дублю і заграв так, що виникло запитання: чому Сьомін віддає перевагу Кравцю?

11. Нападник — Ісмаель Бангура ("Динамо")

Побачивши Ісмаеля в символічній збірній, ви можете запитати: а чому не Косирін або Гладкий, які забили більше? Відповідаємо. Обидва Олександра зіграли більше матчів, ніж Бангура — 25 та 29, на рахунку останнього лише 20 поєдинків. До того ж, і Косирін, і Гладкий довше грають в чемпіонаті України і відповідно більш адаптовані. І, взагалі, з усіх недавно придбаних легіонерів саме Бангура — єдина біла пляма.

ВСІ БОМБАРДИРИ ЧЕМПІОНАТУ-2007/2008

19 голів
Девич ("Металіст")

17
Селезньов ("Арсенал")
Косирін ("Металург" Д)
Гладкий ("Шахтар")

15
Бангура ("Динамо")

14
Гоменюк ("Таврія")

12
Брандау ("Шахтар")

11
Фернандиньо ("Шахтар")

10
Шацьких ("Динамо")

9
Назаренко ("Дніпро")

8
Самодін ("Дніпро")
Каракевич ("Нафтовик-Укрнафта")
Коритько ("Чорноморець")

7
Гіоане ("Динамо")
А.Воробей ("Дніпро")
Мотуз, Бюлюкбаші ("Кривбас")
Ідахор ("Таврія")
Жадсон ("Шахтар")

6
Цуррі ("Ворскла")
Ковель ("Карпати")
Слюсар ("Металіст")

5
Закарлюка ("Арсенал")
С.Кравченко ("Ворскла")
Милевський ("Динамо")
Батиста ("Карпати"/"Харків")
Любенович ("Таврія")
Гунчак, Федецький ("Харків")
Мельо ("Чорноморець")
Ілсиньо ("Шахтар")

4
Жоземар ("Арсенал")
Ринкон ("Динамо")
Бундаш, Козоріз ("Закарпаття")
Бровкін ("Зоря")
Кобин, Худоб'як, Фещук ("Карпати")
Нвоха ("Металіст"/"Зоря")
Зезе ("Металіст")
Силюк ("Металург" Зп)
Едмар ("Таврія"/"Металіст")
Васкес ("Чорноморець")
Лукареллі, Адріано ("Шахтар")

3
Деметрадзе, Симоненко, Лисенко ("Арсенал")
Грумич, Главина, Чичиков ("Ворскла")
Майкл, Алієв, Кравець ("Динамо")
К.Кравченко ("Дніпро"/"Шахтар")
Льопа, Канкава ("Дніпро")
Д.Воробей, Луценко ("Зоря")
Сачко, Опря ("Кривбас")
Антонов ("Металіст/"Зоря"")
Фомін, Коельо ("Металіст")
Мендоса ("Металург" Д)
Лазарович, Челядинський, Вернидуб, Кабанов ("Металург" Зп)
Ковпак, Йокшас ("Таврія")
Платон ("Харків"/"Закарпаття")
Чигринський ("Шахтар")

2
Біто ("Арсенал")
Д.Єсин, Маркоський ("Ворскла")
Маркович, О.Гусєв, Корреа, Нінкович ("Динамо")
Шелаєв ("Дніпро")
Буньєвчевич ("Зоря")
Діденко ("Закарпаття"/"Металіст")
Кирильчик ("Карпати")
Лисицький, Костишин ("Кривбас")
Валяєв ("Металіст")
Аракелян ("Металург" Д)
Квірквелія, Аржанов ("Металург" Зп)
Олійник ("Нафтовик-Укрнафта"/"Динамо")
Березовчук, Білий, Самборський ("Харків")
Гришко, Полтавець, Де ла Аса ("Чорноморець")
Гай, Рац ("Шахтар")

1
Кузнецов, Ессола, Мизін, Старгородський, Євсєєв ("Арсенал")
Янузі, Ярмаш ("Ворскла")
Ребров, Михалик, Юссуф, Ярмоленко, Каддурі ("Динамо")
Грицай, Холек, Шершун, Мазилу ("Дніпро")
Марцваладзе, Ксьонз, К.Бабич, Донець, Крайя ("Закарпаття")
Цихмейструк, Пуліз, Конюшенко, Шмаков, Целих, Храмцов, Цимакуридзе, Скоба ("Зоря")
Ткачук, Ощипко, М.Шевчук, Петрівський ("Карпати")
Іващенко, М.Пашаєв, Дуныч, Мелащенко, Бартулович, Мельник ("Кривбас")
Рикун, Бордіян, А.Бабич, Обрадович, Ганцарчик ("Металіст")
Марсіо Глад, Гомес, Окодува, Білозор, Міту, Тимченко, Гвозденович, Фернандеш, Аїлтон, Ткаченко, Чечер ("Металург" Д)
Кашевський, Степаненко, Годін ("Металург" Зп)
Птачик, Дедечко, Шептицький, Олефір, Сердюк, Котенко, Кучис, Зайчук, Іванов ("Нафтовик-Укрнафта")
Ільницький, Хайдучек, Галюза, Назаров ("Таврія")
Рибейро, Соколенко ("Харків")
Венглинський, Шищенко, Бугайов, Белецький, Яценко ("Чорноморець")
Левандовський, Дуляй, Єзерський, Кучер ("Шахтар")

У свої ворота: Гавранчич ("Динамо"), Донець ("Закарпаття"), Коротецький, Скоба ("Зоря"), Пшеничних, Лащенков ("Карпати"), Бордіян ("Металіст"), Перишич ("Металург" Зп), Птачик ("Нафтовик-Укрнафта"), Рибейро, Березовчук, Гунчак ("Харків"), Гришко ("Чорноморець")

Марко ДЕВИЧ:

УКРАЇНСЬКІ ТА СЕРБСЬКІ ДІВЧАТА — НАЙКРАСИВІШІ

Думаю, на запитання, хто став найкращим гравцем 17-го чемпіонату України з футболу, більшість з вас відповість – Марко Девич або Фернандиньо! Газета "УФ" провела своє опитування, за яким було визначено, що переможцем у цій номінації став-таки Девич.

Сербський атакувальний півзахисник харківського "Металіста" у цьому сезоні творить дива на полі, забиваючи м'ячі майже в кожному матчі. Девичу поталанило побити клубний рекорд Тарасова за кількістю забитих голів за один сезон. Тим самим він вписав своє ім'я великими літерами в історію "Металіста". І, можливо, незабаром Марко радуватиме своєю грою не лише уболівальників славного міста Харкова...

Марко Девич — яскравий приклад спортсмена, який домігся визнання щоденною, наполегливою працею. Сказати, що Марко — талант від Бога, все одно що прибрехати. Таких, як він, не тільки у Сербії, а й по всьому світу народжується тисячі на день. Марко не розкрився у футболі, скажімо, як Криштіану Роналду чи Мессі, у 18 років. Йому ніколи не видавали стільки авансів замолоду, як зараз говорять про 17-річного нападника "Барселони" Бояна Кркича. Девич поволі крокував сходинками вгору, і доля його винагородила лише цього сезону, коли Маркові виповнилося 24 роки.

Народившись у столиці Югославії — Бєлграді, Марко мав два шляхи у спорті: баскетбол або футбол. Фізичних даних та зросту Девичу забракло, щоб робити підбори під кошиком, і хлопець вирішив податися у секцію футболу. До якої команди ви думаєте він пішов? До "Црвени Звєзди" чи "Партизану"? Не вгадали, бо хлопець обрав скромний "Звездар". У 17 років його взяли до першої команди, і незабаром він дебютував у великому футболі, щоправда, це була тамтешня друга ліга. Пограв півтора роки, а коли у "Звездара" виникли фінансові труднощі, Марко перебрався у клуб першої ліги. Це був "Желєзник", за який тоді бігали добре відомі нам Маркоський ("Ворскла") та Слободан Маркович ("Таврія"). Але і там Марко не затримався, через півроку перебравшись до "Радنички", а ще через рік до "Вождоваца". Слово, блукав би по другорядних клубах, якби на горизонті не з'явилася "Волинь" з Віталієм Кварцяним.

Адаптація в Україні далася Девичу важко. "Я у Сербії жив з бабусею та батьком, які були завжди поруч. А у Луцьку я був зовсім один". Однак менталітет обох слов'янських країн досить схожий, і згодом Марко зрозумів, що не все так погано. "Волинь" виступала у вищій лізі чемпіонату України, а це вже крок у кар'єрі. Луцький клуб, якщо потрапляв до вищого дивізіону, то майже завжди боровся там за виживання. У першому сезоні за Девича "Волинь" втрималася у еліті, а сам Марко зіграв 14 матчів за команду, в жодному з них не забивав. Але наступного року луцький клуб, програвши в останньому турі "Таврії", змушений був понизитися у класі.

"Я вже думав повертатися до Сербії, але Кварцяний запропонував мені поїхати на перегляд до "Металіста". І вперше у житті я відчув, що піймав фортуну за хвіст. У "товарняку" проти "Іллічівця" мені вдалося забити єдиний і вирішальний гол, і зі мною харків'яни підписали контракт".

У "Металісті" серб швидко крокував до вершин футбольної майстерності. Упродовж двох років йому вдалося двічі здобути "бронзу" першості України, вибитися у голеадори, дебютувати у єврокубках, і можливо, дебютувати у збірній. Але не Сербії, а України. З того, як йому ведеться в Україні, ми й розпочали розмову з Марком Девичем.

– Марку, тема з прийняттям вами українського громадянства наскільки реальна?

– Я відповім так – просування вперед є. Все з'ясується ближче до початку відбірної кампанії ЧС-2010.

– Як вважаєте, чому, на вас не звертають увагу тренери сербської збірної?

– Для мене це загадка. Людина, яка забиває 19 м'ячів за сезон в не найслабкішому чемпіонаті, повинна була б заслужити на виклик до збірної.

– Як ви думаєте, у кого більше шансів потрапити до мундіалю-2010, в України чи Сербії?

– Серби малоймовірно, що пройдуть відбір. У нас в групі є безумовний фаворит – Франція, яка, радше за все, і потрапить до ЧС, а за друге місце розгорнеться боротьба між нами, румунами, литовцями та австрійцями. В українців шансів більше.

– З ким із сербських футболістів збірної ви знайомі?

– Не маючи досвіду виступів у національній футболці своєї країни, я, звісно, і знати нікого не можу. Хіба що з тими, з якими довелося грати, а саме з Тришовичем та гірником Дуляєм.

– Давайте пригадаємо сезон, який щойно закінчився. Яка найзнаменніша подія у ньому для вас?

– Перемога над київським "Динамо" восени, коли я за десять хвилин до завершення гри забив єдиний гол у ворота Шовковського. І які б не були розмови про кризу київського клубу, перемогти гранда на виїзді ой як нелегко.

– А як же фантастичні матчі з "Евертоном" у Кубку УЄФА?

– Це найгірша подія сезону. У нас був чудовий шанс пройти у груповий етап, ми вели в рахунку, але ім'я суперника тиснуло на нас, і ми не втримали перевагу. Дуже прикро. А найгірший матч ми зіграли у Донецьку у другому колі, де також вели у рахунку по ходу поєдинку, але чомусь посипалися і зазнали нищівного фіаско – 1:4.

– А кого б ви назвали найкращим гравцем чемпіонату України?

– Однозначно Фернандиньо з "Шахтаря". Він майже в кожному матчі творить на полі такі речі, від яких подих перехоплює, багато забиває і віддає голеві передачі.

– А найкращим у світі?

– Я думаю, на сьогоднішній день таким є Кака з "Мілана". Хоча особисто я дуже шаную Філіппа Індзагі — не Симоне. Футболіста з таким голевим чуттям більше в світі немає. Багато хто критикує його за постійні офсайди, голи з п'яти метрів. Однак це його стиль, підстерегти оборонця на межі офсайду і випередити його на якусь частку секунди та проштовхнути м'яча в сітку.

– Ви вже досягли чималого прогресу в Україні. Не виникає бажання спробувати себе ще десь?

– Звісно, мені хотілося б перевірити свої можливості, скажімо, у чемпіонаті Іспанії та Німеччини. І якщо б надійшли конкретні пропозиції звідти, то я був би не проти там пограти.

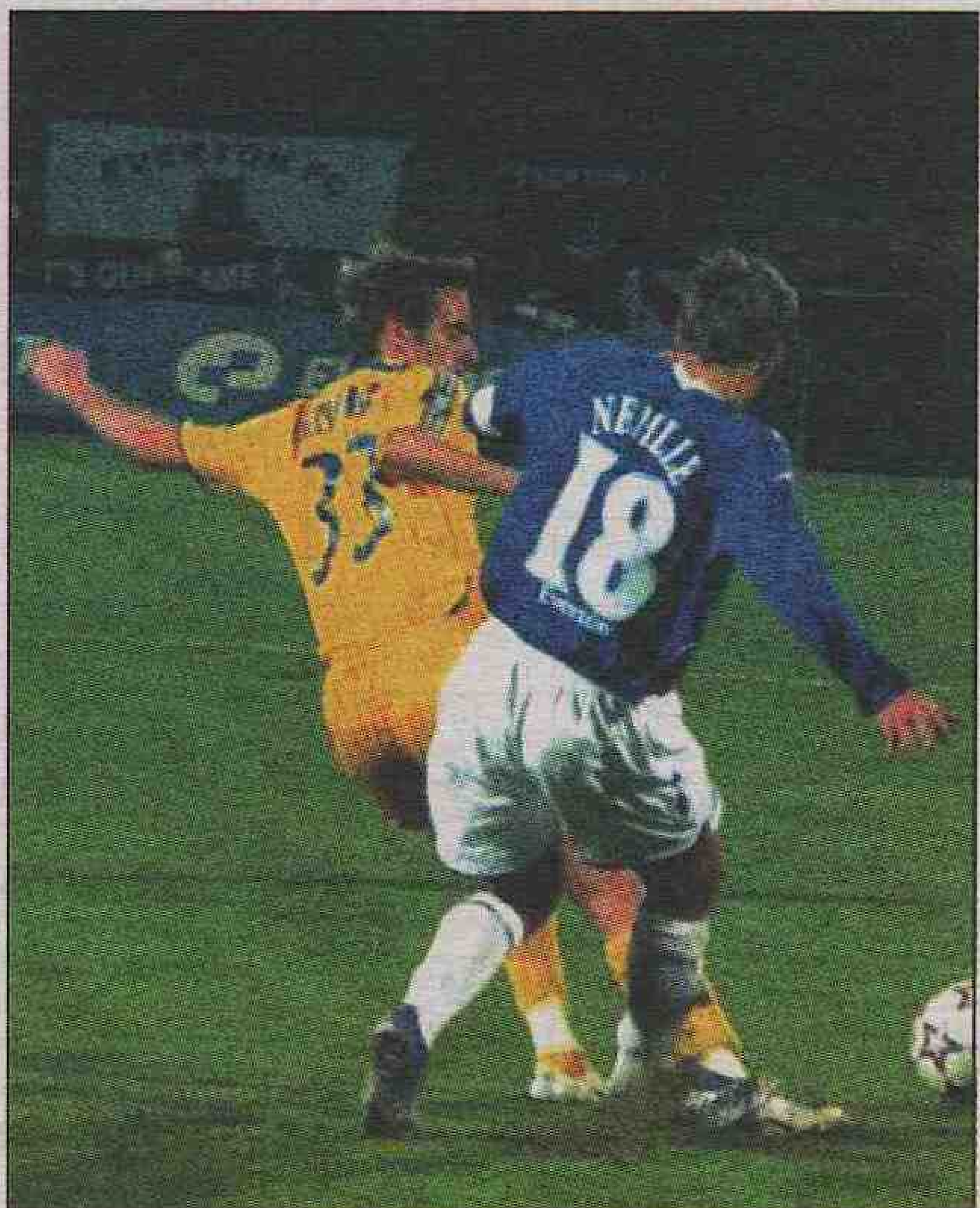

– Де саме?

– *(Сміється)*. У грандах примери – "Барселоні" чи "Реалі".

– А який з чемпіонатів великої п'ятірки вам подобається найменше?

– Італійська серія "А", навіть незважаючи на те, що там мій улюблений клуб у світі – "Мілан". Чемпіонат цей нікудишній та надокучливий.

- А якби запропонували перейти до "Динамо" чи "Шахтаря"?

– Це також крок вперед і шанс зарекомендувати себе у Лізі чемпіонів чи Кубку УЄФА. Такий собі трамплін у Європу.

– У такому випадку, кого б обрали з українських грандів?

– Ага, не скажу.

– Футбольний рік завершився, де збираєтеся відпочити?

– Спочатку на батьківщину, до Сербії, поїду, а потім з дівчиною вирушимо на море до Чорногорії.

– Випадково, не збираєтеся побувати на фіналі Євробачення, яке тільки-но розпочалося у Сербії?

Алессандра АМБРОЗІО.

– Обов'язково подивлюся, але по телебаченню. Мені дуже подобається цей пісенний конкурс. Я надзвичайно зрадів, коли торік переможцем стала сербка Марія Шерифович.

– А таку співачку як Руслана знаєте?

– Я зрозумів, до чого ви ведете. Звичайно, знаю. Вона виграла конкурс Євробачення у 2004 році, тоді серби другими, до речі, були. А торік вийшло все навпаки – ми перемогли, а ваша Вєрка Сердючка була другою.

– А кого знаєте з українських знаменитих людей різних сфер, окрім футболу?

– Знаю Президента України Віктора Ющенка, політиків Юлію Тимошенко та Віктора Януковича. Співачка ваша Ані Лорак подобається, і ще Жанну Фріске знаю.

– Кого вважаєте еталоном краси у світі?

– *(Довга пауза)*. Можливо, знаєте таку бразильську модель Алессандру Амброзіо?

– Хто ж не знає таку красуню. Але в Україні є чимало красивіших дівчат за Амброзіо, ви згодні?

– Так. Я думаю, українські та сербські дівчата найкрасивіші в Європі.

– Що ви знали про Україну до вашого приїзду в нашу державу?

– Дуже мало. Знав лише, що в Україні холодно. Найбільше, що мене лякає зараз, до речі, – це ваші холодні зими.

– Ви вже в Україні три роки. Що вам не подобається ще, окрім зими, а що подобається?

– Дратують мене ваші дороги, але я вже звик до них. А найбільше подобаються (посміхається) дівчата.

– Як відпочиваєте?

– Люблю в кіно ходити, на дискотеках іноді буваю. А іноді просто хочеться відпочити, сидячи біля телевізора.

– Який останній фільм дивилися?

– "Шоу Трумена" з Джимом Керрі.

– А у кінотеатрі що останнє переглядали?

– Здається, "Міцний горішок" з Брюсом Уіллісом.

– І фільм дублювався українською?

– Ні, російською. Я добре розумію російську, можу спілкуватися цією мовою.

– На початку червня стартує чемпіонат Європи. За кого вболіватимете, і хто завоює титул континентального чемпіона?

– Буду вболівати за Іспанію та Італію. Чемпіоном Європи буде Іспанія.

– Іспанія? От тобі й на! Я вже не пригадую, коли вона долала етап чвертьфіналу...

– Це буде її зоряний час...

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

НАЙКРАЩІ БОМБАРДИРИ МИНУЛИХ ЧЕМПІОНАТІВ

1992. Юрій Гудименко ("Таврія" Симферополь) — 12
1992/1993. Сергій Гусєв ("Чорноморець" Одеса) — 17
1993/1994. Тимерлан Гусейнов ("Чорноморець" Одеса) — 18
1994/1995. Арсен Аваков ("Торпедо" Зп) — 21
1995/1996. Тимерлан Гусейнов ("Чорноморець" Одеса) — 20
1996/1997. Олег Матвєєв ("Шахтар") — 21
1997/1998. Сергій Ребров ("Динамо") — 22
1998/1999. Андрій Шевченко ("Динамо") — 18
1999/2000. Максим Шацьких ("Динамо") — 20
2000/2001. Андрій Воробей ("Шахтар") — 21
2001/2002. Сергій Шищенко ("Металург" Д) — 12
2002/2003. Максим Шацьких ("Динамо") — 22
2003/2004. Георгій Деметрадзе ("Металург" Д) — 18
2004/2005. Олександр Косирін ("Чорноморець" Одеса) — 14
2005/2006. Бранду ("Шахтар") — 15
2006/2007. Олександр Гладкий ("Харків") — 13
2007/2008. Марко Девич ("Металіст" Харків) — 19

ПЕРШЕ КОЛО

Команда	І	В	Н	П	М	О
1. Шахтар	15	13	1	1	34-9	40
2. Дніпро	15	11	1	3	26-14	34
3. Динамо	15	9	3	3	25-14	30
4. Металіст	15	9	3	3	24-15	30
5. Чорноморець	15	7	2	6	15-13	23
6. Таврія	15	6	3	6	16-21	21
7. Кривбас	15	6	2	7	20-20	20
8. Зоря	15	5	2	8	13-20	17
9. Металург Зп	15	3	8	4	17-17	17
10. Арсенал	15	4	4	7	23-22	16
11. Харків	15	4	4	7	12-16	16
12. Металург Д	15	4	4	7	11-16	16
13. Закарпаття	15	3	5	7	9-18	14
14. Ворскла	15	2	8	5	9-15	14
15. Карпати	15	3	4	8	11-23	13
16. Нафтовик	15	2	4	9	7-19	10

ДРУГЕ КОЛО

Команда	І	В	Н	П	М	О
1. Шахтар	15	11	1	3	41-15	34
2. Динамо	15	13	2	0	40-12	41
3. Металіст	15	10	3	2	27-12	33
4. Дніпро	15	7	4	4	14-13	25
5. Таврія	15	7	5	3	22-19	26
6. Арсенал	15	7	5	3	19-14	26
7. Чорноморець	15	4	3	8	12-20	15
8. Ворскла	15	7	1	7	19-16	22
9. Металург Зп	15	5	5	5	13-16	20
10. Карпати	15	6	2	7	18-19	20
11. Зоря	15	4	2	9	12-23	14
12. Металург Д	15	3	5	7	17-22	14
13. Кривбас	15	1	7	7	9-19	10
14. Харків	15	2	5	8	9-16	11
15. Нафтовик	15	4	4	7	11-19	16
16. Закарпаття	15	0	4	11	8-36	4

ВДОМА

Команда	І	В	Н	П	М	О
1. Шахтар	15	12	2	1	40-9	38
2. Металіст	15	11	2	2	31-14	35
3. Динамо	15	10	2	3	36-18	32
4. Дніпро	15	10	2	3	20-12	32
5. Таврія	15	9	4	2	28-18	31
6. Ворскла	15	7	6	2	18-10	27
7. Арсенал	15	6	4	5	25-17	22
8. Карпати	15	6	3	6	21-15	21
9. Чорноморець	15	6	3	6	16-11	21
10. Зоря	15	6	1	8	16-21	19
11. Металург Д	15	5	4	6	16-13	19
12. Металург Зп	15	4	6	5	9-11	18
13. Кривбас	15	3	5	7	13-15	14
14. ФК Харків	15	3	4	8	8-18	13
15. Нафтовик	15	3	4	8	11-22	13
16. Закарпаття	15	2	6	7	10-19	12

НА ВИЇЗДІ

Команда	І	В	Н	П	М	О
1. Динамо	15	12	3	0	29-8	39
2. Шахтар	15	12	0	3	35-15	36
3. Металіст	15	8	4	3	20-13	28
4. Дніпро	15	8	3	4	20-15	27
5. Арсенал	15	5	5	5	17-19	20
6. Металург Зп	15	5	3	7	15-21	18
7. Чорноморець	15	5	2	8	11-22	17
8. Кривбас	15	4	4	7	16-24	16
9. Таврія	15	4	4	7	10-22	16
10. ФК Харків	15	3	5	7	12-14	14
11. Нафтовик	15	3	4	8	7-16	13
12. Зоря	15	3	3	9	8-22	12
13. Карпати	15	3	3	9	8-26	12
14. Металург Д	15	1	9	5	18-26	12
15. Ворскла	15	2	3	10	10-20	9
16. Закарпаття	15	1	3	11	7-35	6

ГЛЯДАЧІ

Команда	Глядачів	Вдома	На виїзді	В середньому
1. Шахтар	450150	275200	174950	15005
2. Динамо	317100	122700	194400	10570
3. Зоря	292270	175500	116770	9742
4. Дніпро Д	266230	118340	147890	8874
5. Металіст	254200	151800	102400	8473
6. Карпати	250550	142650	107900	8351
7. Чорноморець	223240	93500	129740	7441
8. Арсенал	211050	102650	108400	7035
9. Таврія	197140	115300	81840	6571
10. Кривбас	187940	81600	106340	6264
11. Ворскла	185700	95300	90400	6190
12. Металург Зп	181550	89600	91950	6051
13. Закарпаття	173890	89040	84850	5796
14. Нафтовик	159050	72450	86600	5301
15. ФК Харків	142350	46700	95650	4745
16. Металург Д	135750	41750	94000	4525

«НАФТОВИК» — 15 МІСЦЕ

ЗУБАТИЙ АУТСАЙДЕР

Обігравши в 33-му турі минулої першості на виїзді “Геліос”, “Нафтовик-Укрнафта” через довгих 15 років повернувся до еліти українського футболу. Охтирські футболісти упродовж багатьох років перебували серед фаворитів першої ліги. Але для виходу до вищої ліги їм постійно не вистачало дещиці. Позаминулий сезон назавжди буде вписано в історію команди.

Трохи пізніше стало зрозуміло, що охтирці ще не зовсім готові до вищої ліги. Згадується, як в одному своєму інтерв'ю, тоді ще головний тренер нафтовиків, Сергій Шевченко відверто заявляв, що в “Нафтовику” зібрані хороші, старанні футболісти, які не лише зубами вирвали путівку до еліти, а й увібрали в себе дух нижчого футбольного стану. І хоча команда підсилиться гравцями, які “понюхали” пороху вищої ліги, - надто коротке міжсезоння не дало можливості новачкам підготуватися до боїв у “вищці”.

Після провального старту “Нафтовика” в цьому чемпіонаті у багатьох виникло логічне питання: а для чого, власне, ця команда виходила до вищої ліги? У перших шести турах охтирські футболісти не тільки не набрали жодного очка, але й жодного разу не вразили ворота суперників. Потрібно відзначити, що календар у нафтовиків був дуже важким. Після закінчення сезону в першій лізі “Нафтовик”, можна сказати, “потрапив до єврокубків”. Волею календаря, охтирська команда в двох стартових турах вищої ліги помірялася силами з командами, які презентували нашу країну в єврокубках. Та й після цього – “Арсенал”, “Дніпро”, “Чорноморець” – не кожному під силу.

Головною інтригою наступного домашнього поєдинку із запорізьким “Металургом” було питання, чи буде усунений з посади головного тренера Сергій Шевченко, який для охтирських уболівальників став практично рідним? Чутки про те, що під ним хитається крісло, з'явилися ще перед матчем з “Чорноморцем”. Та й Віталій Кварцяний з “Волині” приїздив до Охтирки, але в останній момент керівництво команди відмовилося від його послуг. За чутками, на першому ж тренуванні він посварився з ветеранами команди, після чого одразу ж поїхав до Луцька. Ще несподіванішим стало призначення на цю посаду, хоча й з приставкою в.о., віце-президента клубу Віктора Іщенка. Уже на наступний матч команду вивів Валерій Городов, який до цього допомагав Олегу Тарану в “Кривбасі”. Саме при ньому “Нафтовик” здобув перше очко і забив перший гол. Незабаром змінився і президент футбольного клубу – його очолив відомий за виступами у “Дніпрі” та збірній України Андрій Полунін.

При Городові команда почала потроху вибиратися з “ями”. Головний тренер зробив ставку на гранично уважну і часом навіть жорстку гру в обороні. Адже при ньому команду поповнили троє захисників: Валентин Нефедов, Антон Монахов та Володимир Олефір. Городов також запросив до команди голкіпера Артема Куслія, який надійною грою підтвердив свою майстерність, та Олексія Іванова.

Востаннє “Нафтовик” дозволив супернику голеву феєрію у матчі з донецьким “Металургом”, відповівши, правда, на два точних постріли гостей рівноцінним голевим дуплетом. А в подальшому усі опоненти охтирців вважали за велике щастя пробити хоча б раз захисні редути аутсайдера.

Справжню сенсацію “Нафтовик” створив у 11-му турі, обігравши у Києві чинного чемпіона — “Динамо”. Хлопців завели, як сказав на післяматчевій прес-конференції Валерій Городов, слова Йожефа Сабо: “Нехай не ображається на нас охтирська команда, але через цей матч ми вже переступили, для нас зараз найголовніше – гра Ліги чемпіонів зі “Спортингом” 2 жовтня”.

З безнадійної команди “Нафтовик” перетворився на боєздатний колектив з репутацією “грози авторитетів”.

На підготовку до весняної частини чемпіонату футболісти “Нафтовика” зібралися без 11-ти футболістів. Найбільшою втратою, мабуть було повернення орендованих Олійника і Дедечка до Києва. А Васил Гігіадзе, який нічим не проявив себе на осінньому етапі чемпіонату, хоча і залишився у команді, тренування проводив з дублюючим складом і до “основи” не залучався. Через травми так і не змогли вийти на поле два Олеги – Птачик і Шептицький: їх прооперували. Зате в команді з'явилися відомі футболісти, орендовані у “Дніпра”, – Костянтин Балабанов та Руслан Бідненко. Згодом Кирилов та Кучіс поставили підписи під контрактами.

«Нафтовик» — палать завжди, палать усюди!

Друга частина 17-го чемпіонату для охтирських футболістів розпочалася дуже вдало. “Нафтовик” не тільки добре грав, а й набирав регулярно очки.

Перемігши в 23-му турі “Кривбас”, нафтовики піднялися на 11-ту сходинку турнірної таблиці і до принципового матчу з ФК “Харків” підходили у хорошому настрої. На весняному етапі чемпіонату “Нафтовик” нагадував чітко працюючий механізм. Це стосувалося лише дій в обороні. У п'яти березневих матчах команда Валерія Городова пропустила тільки два м'ячі. А от у атаці у охтирських футболістів було не все гаразд.

А от у зустрічі з харків'янами з командою трапилось щось незрозуміле. У матчі, де боротьба, як кажуть, велась за шість очок, нафтовики повністю поступилися своїм суперникам. Хоча попереду було ще 6 матчів, за необ'єктивного суддівства, команда ніяк не могла набрати очки. Після матчу з “Динамо”, в якому київські фани влаштували справжній погром на стадіоні (мабуть, цим вони хотіли помститися за поразку в першому колі), Валерій Городов заявив: “На сьогоднішній день, я думаю, є суддівство для великих клубів, є для маленьких. У сьогоднішній грі ми могли добитися позитивного результату тільки за об'єктивного суддівства”. За рівної гри з “Таврією”, знову за необ'єктивного суддівства, охтирські футболісти поступилися на останніх хвилинах матчу. Городов заявив: “Такого цинічного суддівства я ще не бачив”.

Перед останнім туром для “Нафтовика” ще не все було втрачене. У Полтаві необхідно було перемагати “Ворсклу” і чекати позитивного для себе результату з Києва, де зустрічались “Арсенал” – ФК “Харків”. Охтирські футболісти не змогли добитися перемоги, хоча були близькими до цього. Героєм же зустрічі, так і команди міг стати Балабанов, хоча він і провів сезон у “Нафтовику” невиразно. У компенсований арбітром час Костянтин головою замикав прострільну передачу своїх партнерів, але м'яч пролетів у лічених сантиметрах від стійки.

Валерій ЧЕРНЕЦЬ.

«ЗАКАРПАТТЯ» — 16 МІСЦЕ

СМІХ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

Ужгородців можна назвати своєрідним лакмусовим папірцем нашого чемпіонату, причому як з негативного боку, так і з позитивного. Почнемо з поганого. Щиро кажучи, вже набридли блукання “Закарпаття” з першої до вищої ліг і навпаки. Навіть диву даєшся – хіба в першій лізі немає команд, котрі могли б вийти до “вишки” і гідно там грати. Якщо вже бідне та немічне “Закарпаття” виходить до еліти без шансів там залишитися, то про що можна говорити. Взагалі, приклад цієї західної команди наводить на думку, що футбольним функціонерам час вже задуматися з приводу обміну командами між першою та вищою лігами, бо поповнення не є якіснішим – це вже ясно. “Закарпаття” погано грало весь чемпіонат і відзначалося лише чудовими відмінними бійцівськими якостями, проблеми з якими почалися лише тоді, коли стало зрозуміло, що підопічні Шарана вилітають. Саме в останніх турах “Закарпаття” зазнало найбільших поразок – 0:3, 1:4, 0:5 (двічі), 0:2. До цього ж, ужгородці лише двічі дозволяли собі розслабитися. Але ж як! Із рахунком 0:7 від київського “Арсеналу”! “Бублика” від “Таврії” на виїзді (1:4) – це нормально, там навіть “Шахтар” програв. Але ж так підставитися канонірам?! Вести розмови про якусь тактику або аналізувати гру окремих виконавців важко. Можна сказати лише, що, попри наявність у захисті таких досвідчених футболістів, як Чижевський та Єсин, команда пропустила купу голів – 54 (в середньому за гру – від 1 до 8). А напад, попри велику кількість футболістів атакувального спрямування, вразив своєю безпорадністю – 17 голів (0,5 за гру в середньому). Через “Закарпаття” пройшла не тільки значна кількість гравців, команду встигли потренувати троє тренерів – Петро Кушлик, Володимир Шаран та Володимир Васютик. Дивуєшся, як команда може показувати таку гру... І що найцікавіше, більш-менш нормальну гру “Закарпаття” почало демонструвати тоді, коли їх прийняв Володимир Шаран, а результати від цього тільки погіршилися. Ну, ніяк не хоче вища ліга приймати ужгородців, доки в них не буде нормальної фінансової бази. Можливо, майбутня Прем'єр-ліга й стане своєрідним фільтром, який убезпечить вищу лігу від таких випадкових гастролерів, але більше хотілося б, щоб Прем'єр-ліга стала каталізатором, який сприятиме прискоренню зростання рівня вітчизняних клубів.

Останній підкат Чижевського у вищій лізі?

Більш-менш пристойними гравцями команди можна назвати воротаря Бабенка, котрий взимку спробував себе у сімферопольській “Таврії”, але невдало, Чижевського та Єсина, опорного півзахисника Козоріза, лівого Браїлу та атакувального Микуляка. У першому колі одним з найкращих був Кахабер Аладашвілі, але взимку він залишив команду. Натомість з'явилися футболісти, які не були потрібні у своїх клубах. Із тих, хто прийшов взимку, найкраще враження справив албанець Елвіс Крайя. Чомусь здається, що в Ужгороді він не залишиться, адже його рівень – вища ліга.

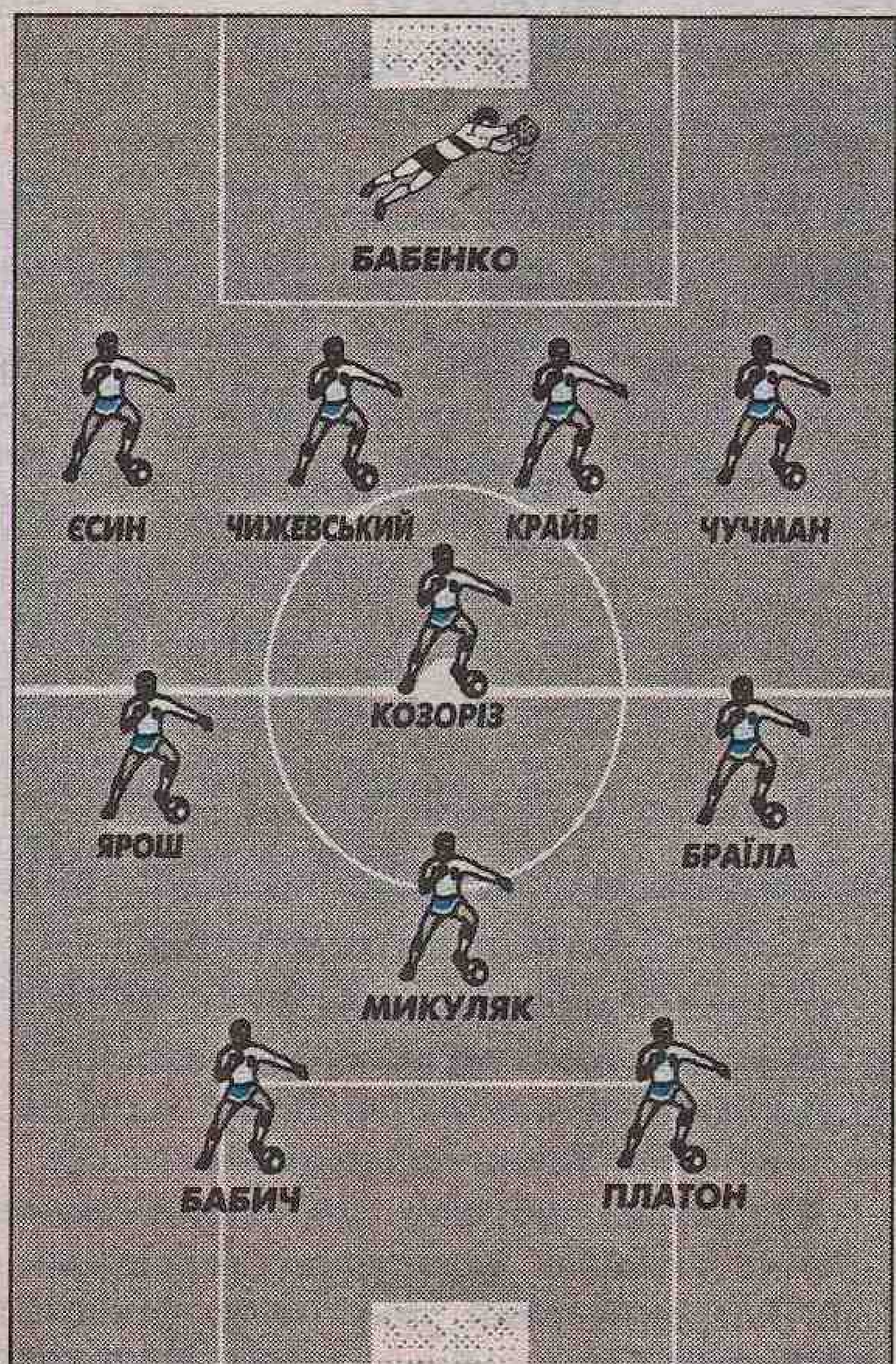

Ну що ж, прощаємося із “Закарпаттям” у вищій лізі, та, можливо, не надовго. Люблять в Ужгороді камбеки. Хоча потрібно керівництву команди подумати: чи варто пхатися до “вишки” у такому непідготовленому стані? Може, краще звести фінансовий фундамент, а вже потім вибудовувати на ньому футбольні амбіції?

Олександр ОЗІРНИЙ.

НАЙГУЧНІШІ ПОДІЇ СЕЗОНУ

1. Створення прем'єр-ліги

Безумовно, це головна подія чемпіонату. Нарешті ми прийшли до того, що вже давно функціонує в Росії та Англії. Розмови про створення прем'єр-ліги велися вже давно, але головним каталізатором стали події навколо футбольного клубу "Арсенал". Його власник, столичний бізнесмен Вадим Рабинович, тільки-но прийнявши клуб, почав відразу ж відстоювати свої інтереси. Кожна помилка арбітра не залишалася без уваги. І що ви думаєте — допомогло! Вже в другому колі арбітри почали ставитися до канонірів з більшою повагою і, відповідно, з боку керівництва "Арсеналу" претензії практично припинилися, але поштовх був даний.

У офісі того ж таки київського "Арсеналу" власники 12 клубів поставили свої підписи під документом, що засвідчував появу нової організації. Не було підписів лише з боку президентів "Металіста", "Дніпра", "Нафтовика" та "Кривбасу".

Останній крок повинен бути зроблений 27-го травня, коли зберуться президенти всіх клубів. Оптимізму вже поменшало. Ось що каже Вадим Рабинович: "Все, що я міг зробити, я вже зробив. Скажу чесно, багато хто не хоче прем'єр-ліги. Більш того, я тепер до кінця не впевнений, що їй дадуть виникнути. Дуже зручно жити по-старому. Все розплановано, кожен знає, за що відповідає, де отримує, який город оре. А тут якась ліга, хто там, де там — нічого не зрозуміло. Зараз не вдаватимуся до подробиць. 27-го числа запланована завершальна зустріч президентів клубів. Якщо на цій зустрічі не відбудеться прорив, прем'єр-ліги не буде".

2. Перший наставник київського "Динамо" не з плеяди вихованців Лобановського

Нарешті Ігор Суркіс зробив крок, на який всі (ну, майже всі) давно чекали. Після смерті Валерія Васильовича всі його наступники і за сумісництвом учні доволі швидко дискредитували себе як тренери, що змогли б очолити таку потужну машину, як київське "Динамо". Скажемо так, не вистачило їм глобальності. У принципі, Михайличенко на старому фундаменті, який заклав Валерій Васильович, кілька років виїжджав, але чим далі, тим гірше все виглядало. Сабо, Буряк, Дем'яненко, Лужний — усім їм чогось не вистачало. Одному — спокою і врівноваженості, іншому — харизми, а третьому того, чого першому й другому. У Лужного просто не було часу...

Під час усіх цих митарств постійно точилися розмови, що команді потрібен фахівець з незамиленим поглядом. І тільки-но звільняли чергового тренера киян, як здавалося, ось-ось і здійсниться, але кожного разу щось заважало.

Та, нарешті, стереотип, що "Динамо" може очолювати тільки колишній гравець цієї команди, подолано. Що з цього вийде, побачимо через деякий час. Скільки цього часу потрібно? Приблизно півтора-два роки — не менше.

3. П'ять вилучень у Кубку України

Фінал Кубка України увійшов в історію вітчизняного футболу не лише як виїзний матч (досі трофей розігрували у столиці), а як поєдинок, де було показано рекордну кількість червоних карток — п'ять. Автор рекорду — одеський арбітр Віктор Швецов, який своїми рішеннями, однозначно, вніс у загальну атмосферу свята гіркий присмак скандалу. Досі у фінальних матчах найбільше "червоного світла" давав лише київський рефері Сергій Шебек. Було це у Києві, сезону—2003/04, коли Кубок України розігрували "Шахтар" та "Дніпро".

Не варто зараз розкладати по поличках кожне рішення одесита, як і перемивати йому кісточки. Варто

лише зосередити увагу на тому, що така подія виглядала хоч і неприємно, однак логічно, адже стала чи то апогеєм, чи, може, просто звичайною ланкою давно вже вибудуваних стосунків між грандами нашого футболу — "Динамо" та "Шахтарем".

4. Підвищення конкуренції в чемпіонаті

Чимало часу пройшло, аби на українських теренах пострадянського простору в нас з'явилося щось суттєве, вагоме, гідне належного ставлення як до гранда, окрім "Динамо". Ім'я йому — "Шахтар". Та нині — це вже давно перегорнута сторінка вітчизняної футбольної історії. Два у нас гранда — і все тут! Нині зароджується нова сторінка. Досі ми були свідками боротьби у чемпіонаті майже на всіх фронтах — за виживання, за "зону УЄФА", "бронзові" і навіть "срібні" нагороди. Та не більше. За "золоті" медалі у нас боролися лише "обрані", такі собі представники вищої недосяжної касти. Решті — зась! У нинішньому сезоні з'явилася новизна у "війні на небесах" — на арену вийшли нові об'єкти і нові персоналії — "Дніпро" та "Металіст".

І хай у весняній частині "Дніпро" та "Металіст" здали у грі і повернулися на "звичні" для українських вболівальників позиції — третя і нижче, все ж у нинішньому сезоні ці команди, як ніколи, були близькими до "золотих" обріїв, а надто і до "зони Ліги чемпіонів", і засвідчили, що вони таки імперії, у яких є перспектива, майбутнє і можливості в подальшому на домінування. Осіння переможна хода і зимове чемпіонство "Дніпра", стабільна гра і друга завойована "бронза" "Металіста" тому свідчення.

5. Хвиля фанівського безладу

Нинішній сезон запам'ятався подією зі знаком "мінус" — хуліганською поведінкою футбольних фанатів на трибунах та поза стадіоном. А також, чи не вперше під час змагань, пройшли масові конфлікти вболівальників із правоохоронними органами. Насамкінець сезону і взагалі склалося враження, що хуліганські свавілля на стадіонах стають атрибутом повсякденного життя в футбольній Україні.

Найбільше головного болю доставили горе-фанати і простим вболівальникам, і міліції, і клубам навесні. Спочатку динамівські "шанувальники футболу" поставили на вуха Дніпропетровськ, де не лише відірвалися на трибунах, але й пронеслися буревієм по місту — поламаний місцевий трамвай та побитий водій тому свідченням.

Надалі у пам'яті спливають такі неприємні події, як згадка динамівськими вболівальниками Владиславу Ващуку зрадницький. На їх переконання, перехід до російського "Спартака" (Москва). Образливі висловлювання на адресу гравця, на кшталт: "Ващук — Іуда", призвели до того, що команда на домашніх матчах певний період перестала дякувати вболівальникам за підтримку.

Йдучи за ступенем пристрастей по висхідній, матч між "Металістом" і "Дніпром" — на наступній сходинці. Знаючи про ворожнечу між фанатами цих команд, міліція намагалася запобігти бійці: на під'їзді до міста прямо на трасі ретельно перевірялися автобуси, пасажири. Та попри запобіжні заходи, неприємностей уникнути не вдалося. За хвилину до закінчення поєдинку, коли "Металіст" забив переможний гол, на трибунах почалися сутички між уболівальниками. У результаті міліція кинулася у фан-сектор "Дніпра" і почала "виховувати" дніпропетровських фанатів гумовими палицями. Не відомо, чим би все завершилося, якби в подію не втрутився капітан "Дніпра" Андрій Русол. До того часу матч вже закінчився, але він, замість того щоб разом з командою піти в роздягальню, кинувся рятувати своїх уболівальників, яким міліціонери вже скрутили руки за спинами і збиралися вивести із стадіону.

Ланцюгова реакція відразу прокотилася низкою міст, де базуються клуби елітного дивізіону — в Ужгороді, Львові пройшли фанатські заворушення з міліцією, які супроводжувалися не лише масовими бійками, але й псуванням обладнання стадіонів. А "сюрпризом" на довершення стала вакханалія за участю фанатів з динамівською атрибутикою в маленькій Охтирці. Файєри, димові шашки, поломані крісла, бійка приїжджих вболівальників з місцевою міліцією та місцевими жителями, закидання автобусів камінням та пляшками, побиті вітрини магазинів, попсовані пам'ятники і машини, розбиті голови і обличчя — все це з переліку подій, що відбулися в Сумському краї під час злощасного ігрового дня 26-го туру.

АНТИГЕРОЇ

1. Дмитро Селюк

Що й казати, нинішнє керівництво донецького „Металурга" ще довго згадуватиме свого екс-керманича. Барселонський віце-президент розвалив колись грозу українського чемпіонату. Відгомін діяльності Дмитра Селюка „Металург" відчував упродовж усієї весняної частини і, можливо, ще принаймні з півроку буде відчувати. Що й казати, поназбиралися легіонери звідусіль, розвалили команду, а потім, в унісон зникненню екс-віце-президента, порозбігалися, хто куди, залишивши по собі „випалену землю". Що було далі — бачили, „Металург" калатало з боку на бік, так і завершила команда, у якої в Україні після „Динамо" та „Шахтаря" найкраща клубна інфраструктура, безславно у нижній частині турнірної таблиці.

2. Професіональна футбольна ліга.

Тут, швидше, треба говорити в контексті створення прем'єр-ліги. Давно прийшов час для змін і нововведень. Хтось говорить, що всі біди в українському футболі йдуть від ФФУ та суддівського корпусу, хтось — від діяльності чи, навпаки, бездіяльності ПФЛ. Візуально складається враження, що, окрім штрафних і дисциплінарних санкцій, Ліга нічого більше не робить. Внески збільшуються, штрафи теж, а ні покращення якості арбітражу, ні поліпшення якості телетрансляцій, ні зменшення хуліганства з боку фанатів на трибунах — нічого цього не видно. Давно настав час нововведень і змін, на тому рівні, що є зараз, ПФЛ не справляється із зобов'язаннями, що їх диктує час. Потрібно шукати нові методи управління, ефективніші.

ГЕРОЇ

1. „Арсенал"

Чи то заряджені гарячою підтримкою вболівальників, з якими, в хорошому сенсі слова, попрацював президент клубу Вадим Рабинович, чи то підбадьорені можливістю виступити в розиграші Кубка Інтертото, але арсенальці у весняній частині змагань стали і командою-сюрпризом, і справжньою грозою фаворитів. Відчувався такий командний дух, така самовіддача! Під катком киян опинилися і „Металіст", і „Дніпро", і з „Шахтарем" арсенальці грали непогано. З 36 можливих набрали 23 — більше половини! Для путівки в Європу не вистачило лише п'ятьох очок.

2. Микола Павлов

Уболівальникам „Ворскли" вже в печінках сиділо протирання їхньою командою лави аутсайдерів, які тільки те й роблять, що б'ються за виживання. Лише за півсезону один із найдосвідченіших українських фахівців змусив команду заграти просто-таки здорово. Вона завершила змагання на доволі пристойному восьмому місці, а на наступний сезон уже задекларувала боротьбу за зону єврокубків.

3. Андрій Русол

Андрій став справжнім героєм чемпіонату лише за один день, точніше сказати — за кілька хвилин. Капітан „Дніпра" після матчу „Металіст" — „Дніпро" мужньо кинувся на захист уболівальників своєї команди, не розбираючись, хто правий, хто винен, його підганяв лише інстинкт: врятувати, захистити. Прикро і боляче, що підставою для його геройської поведінки стала така причина, як свавілля вболівальників і реакція на неї міліції, однак позитиву у його діях це не зменшує.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить тричі на тиждень (вівторок, середа, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України» Державного управління справами. Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

В.о. головного редактора Л.О.МАКСИМЕНКО
О.В.ОЗІРНИЙ (відповідальний за випуск)
Видруковано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025056.
Індекс 60994.